

Yêu! Tôi Hận Em...

Contents

Yêu! Tôi Hận Em...	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7: Đó Là Nơi Ta Về....	16
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12: Tôi Gì Không Ở Bên?	32
13. Chương 13 : Cuối Cùng Cũng Lộ Tẩy.	34
14. Chương 14 [end]	37
15. Chương Ngoại Truyện Phần 1	39

Yêu! Tôi Hận Em...

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu thâm tình công x Tạc mao ngạo kiều thụ, người hóa mèo, vườn trường, hiện đại,ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-toi-han-em>

1. Chương 1

Khổng Sơ Minh mệt mỏi, sắc mặt trầm xuống....

Cậu cố lết cái chân của mình ra khỏi phòng bệnh sắc mùi thuốc khử trùng...

A..... Cậu thở dài thườn thượt, ngả mình lên băng ghế gần đó.

” Cậu là Khổng Sơ Minh?”

Một người phụ nữ trung niên bước tới bắt chuyện với cậu.

” A... vâng... có gì sao?”

” Tôi là mẹ của Tôn Tử Dạ”

“.....”

Đôi vợ chồng trung niên ngồi đối mặt với cậu, sắc mặt không mấy tươi tỉnh.

Sơ Minh nhẹ nhàng rót trà đưa cho hai người.

Chà.... nhìn cũng biết là đám người nhà giàu... Chắc chắc... Sao chưa bao giờ Tử Dạ kể cho mình biết bố mẹ anh ta giàu có vậy nhỉ?

Cậu niềm nở, nặn ra một nụ cười.

” Cháu mời hai bác”

Người phụ nữ xám mặt, tựa đầu lên vai chồng mình.

Người đàn ông kia đan xiết 10 ngón tay lại, cất giọng.

” Chia tay với Tôn Tử Dạ đi!”

Nụ cười trên mặt cậu tắt hẳn.

Người đàn ông tiếp lời.

” Tôi biết tình hình bệnh tật của cha cậu, với hoàn cảnh hiện tại... tôi biết cậu không thể chi trả..”

” Cháu biết!... Nếu đến đây chỉ để nói việc này thì mời hai cô chú về cho!” - Cậu giận dữ đặt ấm trà xuống.

Người phụ nữ im lặng đã lâu, lúc này mới lên tiếng.

” Cậu bình tĩnh.... Chắc cậu phải biết Tử Dạ sau này sẽ là người thừa kế của gia tộc chúng tôi... Cậu cứ thử nghĩ đi! Hai thằng con trai ở với nhau thì ra thể thống gì??!! Cậu không cần tương lai nhưng nó cần! Cậu làm ơn đi!”

” Chuyện tương lai gì gì đó cháu đúng thật chưa nghĩ đến! Nhưng chúng cháu yêu nhau thật lòng thưa cô!”

” Cậu yêu nó hay yêu tiền của nó!!!!?... Ôi ôi...” - Người phụ nữ rơm rớm lệ - ” ... Nếu cậu cần tiền đến vậy tôi sẽ đưa... làm ơn... tránh xa Tử Dạ nhà chúng tôi đi!”

Cậu đang tính phản bác lại thì bị lời nói của người đàn ông chặn lại.

” Cậu có một đứa em gái đang học cấp 2 đúng không? Với tình cảnh này cậu định cho con bé nghỉ học? Định cho cha cậu chết?”

“.....” - Cậu cúi đầu nhìn nền nhà.....

Phải... nhà cậu đang rất khó khăn.....

Trước kia cậu cũng thuộc dạng cậu ấm cô chiêu đi.... Nhưng chỉ qua một đêm... Tất cả đều bị đảo lộn.... công ty bố cậu phá sản... Ông còn bị người hãm hại đến thành phế nhân... lại còn bị bệnh tim..

Mẹ cậu..... Cái người nên ở bên gia đình nhất lại....nhấn tâm dứt áo ra đi.... bỏ lại người chồng đang bệnh tật cùng hai đứa con nhỏ.....

Cậu hận!!! Hận cái người đàn bà đó đến xương tủy! Còn chút tiền họ hàng gửi đến để giúp đỡ gia đình mà mẹ ta cũng cuỗm sạch!!! Cái gì mà :” Mẹ đi mua băng vệ sinh, lát sẽ về..”

Con khi!!! Bằng bằng cái sịp!!! Mua bằng vệ sinh mà mất tận 5 năm à?? Mụ bò sang Châu Phi để mua hủ?
!!! Ta hận! Hận! Đừng bao giờ ta tin vào phụ nữ các người!

Thế đó, cậu chính là trụ cột của cái gia đình này! Cái gia đình này không cần mẹ!!

Hằng ngày cậu đi làm thêm sau khi tan học, được ngày nghỉ duy nhất cũng đi làm thêm... cậu tranh thủ từng giây từng phút để đi làm thêm kiếm tiền trang trải cuộc sống này..... Tất nhiên là cậu cũng nỗ lực học rất nhiều để giành lấy cái học bổng để học tiếp chứ!... Nhưng mà... trường cậu đã bắt đầu cấm đi làm thêm... cũng chẳng nơi nào nhận người làm không có bằng tốt nghiệp cấp 3.... mà tiền chữa trị cho bố cậu ngày càng nhiều..... Nếu dừng điều trị thì.....

Chỉ vì cái hoàn cảnh đáng thương của cậu, nên cậu cũng chẳng có mấy bạn bè....

Cho đến khi cậu gặp Tôn Tử Dạ - Ánh sáng đời cậu.... Hắn ta là người đã cứu vớt cậu khỏi cái đầm lầy đen tối của cuộc sống này.....

Cám ơn.....

Gió thu nhẹ bay trong tiết trời thanh nhã

~Dưới ánh dương tà....

Bóng hai thanh niên ẩn hiện....

” Em nói sao?” - Cậu thanh niên mập mạp, trắng nõn.... hai má phúng phính không tin vào tai mình nữa...

“..... Tử Dạ... chia tay đi!”

Tử Dạ hai mắt sưng nước..... nắm lấy tay của Sơ Minh mà đong đưa nhõng nhẽo...

” Hông! Em lại đùa anh đúng... không?? Đùa không vui!”

Sơ Minh nhìn hắn thấm thương.... chua xót một trận, cậu kiên nhẫn gằn từng chữ.

” TÔI NÓI CHIA! TAY! ĐI!”

“..... Vậy sừ ma?”

Là bố mẹ anh ép tôi!!!!..... Tên gốc nhà anh!!!

“..... Vì...” - Cậu nhú đôi mày lá liễu thanh mảnh lại... vất óc tìm ra một lí do.....

“..... Vì anh xấu đúng không?” - Tử Dạ ngưng khóc hẳn, mặt sắc lạnh đặt câu nghi vấn.

..... Cậu khựng lại... cậu biết ” Béo” là một từ thuộc sách cấm của hắn... bất kì ai nói hắn ” béo” liền chết không toàn thây... bất quá đúng là hắn béo thật..... Đó là khuyết điểm duy nhất của hắn ta..... Nhưng cậu yêu nhất điểm này mà....

“... Đúng! Anh quá béo! béo như Trư soái! Chia tay đi!” - Cậu thảm tát mình 100 cái.

Tôn Tử Dạ nhìn lại mình..... đau đớn một hồi.... Hắn không có ngờ cậu cũng có ngày nói ra câu này... ha... thật chẳng khác nào lấy axit xát vào tim...

” Anh sẽ giảm cân! Đừng bỏ anh mà!!!!” - Tôn Tử Dạ rũ bỏ lòng tự trọng, quỳ xuống, nước dãi sụt sùi bám đùi cậu.

” Anh nhìn xem!!! Cái má phúng phính của anh” - Rất đáng yêu!!! - ” ... Như kiêu là hai cái mông đắp lên mặt vậy! Tởm chết!”

“.....” - Á khẩu.

.....~ Dưới ánh dương tà buồn thiu~ Nơi đã chứng kiến... cuộc chia tay đầy nước mắt của hai chàng niên thiếu.....

3 năm sau:

Khổng Sơ Minh biếng nhác mở mắt..... ha? Mắt mình bị sao thế này?.....

Mà cái phòng khổng lồ này đâu phải của mình a?

Từ khi nào mắt mình chỉ thấy mỗi màu xanh dương và xám thế a?

Cậu theo thói quen đưa tay dụi dụi mắt.... ơ đệt... sao lại

Nhìn ” cánh tay ” của mình... Cậu phát hoảng!!! Ôi cha mẹ ơi!!! Tay con sao lấm lông thế... hử hử... lòng ” bàn tay ”... sao lại hình hoa mai.... nhùn nhùn hồng hồng...a móng này... Quắc!!! sao !!!!!.....

.....Đánh liều một phen. Cậu di chuyển đến chiếc gương gần đó..... Từng bước đi nhẹ tâng... Nhìn hai chân sau... ôi mẹ ơi..... Đừng nói là.....

Khi nhìn chính mình trong gương... cậu mới ngậm ngùi chấp nhận cái sự thật hư cấu! Ôi cha mẹ ơi!!! Con thành cầu! Nhảm! Mèo rồi!!!! Cái con mèo Ba Tư này quen lắm nha!!!! AAAAA~ Cái vòng cổ! Quắc!!! Cái vòng này là mình tự tay làm cho con mèo của mình mà!!!! Ôi mẹ ơ-

” Cạch” - Cửa phòng bật mở.

Một người đàn ông bước vào, a~ Đẹp trai vại~ chuẩn mực của cái đẹp... Mọi đường nét trên khuôn mặt đúng chuẩn Men lý như tượng David... Không! Còn đẹp hơn!

Theo sau là một cô nàng rất xinh đẹp, ra sức gất lên.

” Tôn Tử Dạ! Đồ khốn nạn!”

... A.... Tôn... Tử ... Dạ?... Có khi trùng tên....

.... Mà chờ đã.... cái con mèo Ba Tư này... mình đúng là có tặng cho hần..... này... đừng nói là.....

2. Chương 2

”Những chiếc lá rụng vàng

~~ Rớt rơi bên hiên nhẹ nhàng

~ Nhớ phút cuối dịu dàng

Nắm tay bên anh nồng nàn

”

Từng lời ca tiếng hát ngọt ngào sâu lắng được vang lên từ chiếc máy mp3.

OOi~ Thật du dương làm sao! Tiếng hát làm con người ta.....

Khụ.. Khụ..... Lạc đề!

Cái chúng ta cần quan tâm hiện giờ là.....

Ừm..... Các bạn đã thấy mèo suy tư bao giờ chưa?... Nếu chưa hoặc chưa từng thì bây giờ hãy ngắm nhìn chú mèo Ơm... suýt đáng yêu đang này nha

~Khổng Sơ Minh thần thờ, say đắm ngắm nhìn mình trong gương.

Chốc chốc lại vươn cái ” bàn tay” xinh xinh ra áp lên mặt gương.

Chốc chốc lại đổi sang” bàn chân” con con ra áp lên mặt gương.

Chốc chốc lại hất ” cằm ” vênh mặt lên nhìn, hết sức ngạo kiều!.

Chốc chốc lại lấy ” tay ” áp lên má thẹn thùng...

Cứ lặp đi lặp lại như vậy tầm 30 phút.... Cuối cùng cậu cũng chịu ngưng, lắc lắc cái đầu..... Kêu lên một tiếng luyến thanh giọng.

” Ngao ngao~.....!!!!!!!!!!!!!!”

Cậu phát hoảng!! Cái gì vậy cha ơi!!!?? Mèo kêu ” Ngao ngao” Chứ không phải ” Meo meo” ?..... Ôi Ôi!!!!!!....
Ể mà kệ đi, hứ! Cậu lại mặt đối mặt với cái gương.

” Ngao... ngáo..... ngào~ gaoooooooo~” - ” Gương kia ngự ở trên tường, ở đây ai đẹp được như tao?”

Gương : (..... Con mèo hôm nay bị chó nhập a? Nó nhìn mình nhìn đi nhìn lại muốn mồn cả mặt rồi!!!)

” Ngaooooooooo~ gaooo~ ” - ” Hí hí, Ta là ta đẹp tươi nhất trần đời rồi ~” - Lại áp ” tay” lên má then thùng.

Gương:(Tởm quá mày..... Cái mặt như cái thớt.... xong còn phình phình... xem kìa... kìa là nó đỏ mặt đúng không???)

Cậu vẫn không khỏi tấm tắc khen ngôi hình dáng hiện tại của mình, chắc chắc.... Thật là mình nhạt được con mèo này từ bãi rác lúc đầy ồm nhem mà giờ béo ú nụ luôn! béo hơn cả mình!!! Xem ra anh ta cho nó ăn cám tăng trọng rồi!!!!.... Nói đến đây, cậu lại nhớ về cái hồi hần còn mập mập.....ha.....

Mẹ ơi!!!! Đừng nói với con đây là sự thật!!!! Con cư nhiên hóa thành cái con mèo Ba tư ngu dần này????!!
AAAAA!!!! Con rõ ràng đang ở Mỹ mà!!!! Thế nào đừng 1 cái liền hóa thành con mèo!!!!?... Làm ơn đi!!!
A! Đây chắc chắn là mơ!!!

Không dài dòng, cậu liền húc thật mạnh cái đầu mèo vào gương!

” Xoảng ”

Gương: (..... Nó điên thật rồi....)

Tôn Tử Dạ trong thư phòng thấy tiếng đổ vỡ liền chạy ra.....

Liền chứng kiến cái cảnh tượng hết sức buồn cười nha!!

Đây là án mạng! Nào là mặt gương rơi vỡ tung tóe khắp nơi..... tất nhiên trong cái ” Hiện trường” này chỉ có duy nhất 1 nghi can kiêm thủ phạm - Chú mèo Sơ Sơ nhà anh! nhìn nó đi!!!

Nằm ngửa, đã thế hai chân trước đặt lên đầu(Như con vịt bới rôi), hai chân sau cứ chống thẳng lên trời.....
lăn lộn lộn đến phát hờn! Luôn miệng : ” Ngao.... ngao...” Mới thật đáng yêu nha!.... Lần đầu tiên có cảm giác con mèo béo ụ này được miêu tả là ” Đáng yêu” chứ không phải ” Đần thối” như bình thường.....

Tử Dạ thận trọng bước đến, túm lấy phần gáy của Sơ Sơ mà lôi đi, phất tay ra hiệu cho giúp việc dọn dẹp.

Còn cậu thì sao? Đau thấy mẹ thấy cha đó!!! Ôi thôi nứt sọ chứ đùa!!!!.... Ahuhuhuhu nghịch ngu vãi!!!!!!
Kinh thật!! Đầu con mèo này phải làm bằng kim cương chứ đùa!!! Cái gương dày vậy vẫn vỡ được!!!!

Tận đến lúc hần đặt lòng bàn tay ấm áp, dịu dàng xoa xoa chiếc đầu con con của cậu..... hơi ấm truyền đến phần nào đã dịu đi cơn đau.... thì cậu mới nhận thức được sự việc đang xảy ra.....

Cậu ngược ngược cái mặt nhỏ xinh của mình lên nhìn hần..... đôi mắt xanh biếc trong veo sũng nước cứ nhìn mãi chẳng buồn chớp.....

Hần trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ban nãy.... thấy con mèo bông... chắc... miêu tả sao nhỉ? Bông có hồn sao?... A.... Không không.... có cảm xúc?... khó miêu tả quá..... Hần cũng không cười nổi, mặt đối mặt với chú mèo Ba Tư tròn bụng này!

Bốn mắt nhìn nhau.....

1 phút đầu:

Khổng Sơ Minh: Đẹp trai chói lóa!! Ánh sáng chói lóa mù mắt chó!! Quên! Mắt mèo!!!

Tôn Tử Dạ: Mặt nó vẫn thộn như mọi khi mà....

5 phút sau::

Khổng Sơ Minh: 3 năm qua anh ta ăn cái quỷ gì mà đẹp trai vậy ta!!!!

Tôn Tử Dạ:..... Hình như nó chảy nước dãi.....

20 phút sau:

Tôn Tử Dạ: Nhìn kĩ mới thấy nó đáng yêu thật nha.... từ khi nào còn thích chơi chọi mắt với mình rồi?

Khổng Sơ Minh: Ặc!!! Chịu thua đi chứ!!! Tôi khô cả mắt rồi này!!!

25 phút sau....

Dù không hề muốn chịu thua như vậy nhưng mà... hiện giờ cậu chỉ là con mèo đáng thương khi có thằng chủ có bệnh nha! Ông dù thua cũng không có nhục!

Cậu thầm dơ cờ trắng, cọ cọ cái đầu lên tay hấn.... A~ Ăn đậu hủ trai đẹp vẫn là hơn ~.... Ể!!! ta không cố ý nha! Ta là mèo! Bản năng loài mèo (mê trai) nha! ! Ta vô tội nha!

Hấn cũng hưởng ứng theo, lại xoa xoa cái đầu đầy lông..... Mèo nhà mình cư nhiên đổi style ”Đàn thộn” sang ”Đáng yêu” nha! Xem này! Xem này!! Không phải suốt ngày cào mình như đúng rồi nha! Cho nó ăn, ăn xong còn đá bát! đá đi đá lại vỡ mấy cái bát cổ rồi nha! Bình thường chỉ cần gần nó trong vòng bán kính 5m liền ăn chường sao? Chắc chắn... cuối cùng nó cũng hiểu được tình cảm mình dành cho nó... [T/g: =)))]

”Sơ Sơ Thật ngoan! Anh thật thích nha!!!” - Hấn cúi xuống, khẽ thì thầm bên tai Sơ Minh.

”Ngáo!!!!!!”

Tai mèo thuộc dạng max nhạy cảm đó nha cha nội!!! Cậu nãy đừng, bật chế độ phản xạ có điều kiện, 1 cước vào mặt hấn!!!

Hứ!.... Cho ba vết cào nhẹ lên bên má của hấn... cậu mãi nguyên phát cái đuôi bước đi đầy kiêu hãnh! Ai bảo anh dám dùng cái chất giọng gợi cảm chết tiệt đó! Thao! ta thao!..... Lại còn dám đặt tên nó là Sơ!!!! Lão Tử là Sơ Minh!! Cư nhiên hấn.... không phải cố tình đặt vậy ỉ?

Nhìn con mèo mập nhà mình, Tử Dạ khóc không ra nước mắt.... mình mới nãy vừa mới khen nó đáng yêu.... ahuhuhuhuuuu!!!!!!!!!!!!

3. Chương 3

Tôn Tử Dạ ôm một bên má, trợn mắt nhìn con mèo nhà mình!

Cư nhiên ngày càng lão toét! Cư nhiên giờ lớn mật hơn trước! Cư nhiên phá hoại nhan sắc của ông mày!

”Sơ Sơ! Mày cứ đợi đấy!”

Khổng Sơ Minh dừng bước.

Ngoài đầu lại.

Híp một mắt nhìn..... rất bí ối!

”Ngao~~ Ngaoooooo!!!” (Xem anh làm gì được tôi!)

”Gao ồ!!! Gaooo ồ gaooo!!!!” (Khốn nạn! Mèo đầnnnnnn!) - Tử Dạ nhại theo tiếng của Sơ Minh.

Nhìn khinh bỉ thêm một trận, cậu vọt chạy.

Hấn cười trù!!!! Cái con mèo này! Ngày càng....

..... Thật giống với ai đó...ha... lâu rồi chưa được em ấy chửi....hahaha.....

Hấn nhìn đồng hồ, đã 3 giờ chiều. hấn không ngồi lại lâu, liền rời đi.

Lúc này, cậu đang ở phòng hấn.

Sở dĩ cậu nhận định đây là phòng hấn vì trong này..... quá bừa bộn!

” Sơ Minh...” - hắ buộc miêng gọi tên cậu.

Theo phản xạ, cậu đáp lại: " Ngao~"

!!!!!! !!!!! !!!!!

Mình bị ảo giác nặng quá rồi.... Hắn nhu nhu trán rời đi. _____

Cái ấm áp của chăn bông dễ dàng ru cậu vào mộng.

Giấc mộng ấy..... là về khoảng thời gian xưa.....

{

Khổng Sơ Minh cặm cụi làm nốt bài tập được giao về nhà ngay tại lớp. Phải làm thật nhanh! Lát còn đi làm thêm!

" Xin lỗi..."

Cậu bị chất giọng ấm áp của ai đó làm chậm lại tay đang viết bài.

" Anh xin lỗi mà...."

Cậu quyết định bỏ! Tiếp tục viết!

Tôn Tử Dạ thấy Sơ Minh không quan tâm đến mình có hơi giận nhưng vẫn nén xuống.

Đi tới sau, đặt hai tay lên vai cậu, cười hì hì : " Để anh xoa bóp cho em"

Cậu liếc liếc hắn... Cái bản mặt trắng nõn, hai má phúng phính của hắn khiến cậu chẳng giận nổi nữa.

" Đừng bao giờ làm như vậy nữa nghe chưa?"

" Vâng ạ"

" Phạm sai liền bị làm sao?"

" Bị mèo Buta[Tên cậu đặt cho con mèo Ba Tư Sơ Sơ] cào 10 nhát không được chống cự"

Cậu phụt cười, quay lại nhìn hắn, vươn hai tay nheo nhéo cái má của hắn.

Hắn nhìn cậu cười, tim đập loạn xạ ngẫu.... nuốt khan một ngụm...

Hắn đánh liều.... cúi xuống dán môi mình lên môi cậu.

Cậu mở to mắt, không tự chủ cho hắn một cái tát!

" Cút!!!!!"

Hắn ôm một bên má.... hắn biết... cậu chẳng qua xấu hổ mới làm vậy Cậu tát có đau tẹo nào đâu!

Cậu cất sách vở vào cặp, rời đi..... thật nhanh để che đi khuôn mặt đang đỏ lựng.

Ở đâu đó bên hành lang trường học, còn vang vẳng.....

" Xin lỗi em mà!!!! Lần sau anh không thể nữa.... ahuhuhuuuu..... ơ kìa em... huhuhu...."

4. Chương 4

Lúc này đã 6 giờ tối.

Mi mắt cậu hơi run run.....

Cậu lười nhác mở mắt.

Lại theo thói quen đưa tay dụi mắt..... Lông chân cọ vào mắt làm cậu kêu lên một tiếng.....

!!! Quên mắt !!! Cái lót mèo ngu ngốc này!!!!

Bật 4 chân, cậu nhảy vèo 1 cái bay ra tận cửa.

Quá tuyệt chứ!! Mụ nội nó đập xuống êm ghê!!!!

.... Ôi ôi đói quá đi nha! Cậu than thở.... bắt đầu lần mò kiếm cái ăn.

” Cạch” ” Rầm”

Thấy có tiếng động, cậu quay ngoắt mặt về phía cửa nhà.

Từ ngoài, một mỹ thiếu niên sắc mặt bơ phờ bước vào nhà, đập vào mắt cậu là cái bản mặt bự đời của con mèo béo ú trước mặt! Ôi hết hồn!

Lại phân cảnh 4 mắt nhìn nhau ver Cô dâu 8 tuổi. Slow motion!

{ ” Từng từng ta loằng quằng bùng chèo~~”

Khổng Sơ Dương hai mắt tối đi, phi ánh mắt chết chóc cho cậu mỹ thiếu niên....

” Ngao

Ngaoooo ngáo!” (Người là ai?!)

Máy quay lập tức lia về phía thiếu niên kia.

Mỹ nam cũng phóng ánh nhìn dao kéo.

“Ây da~ Mày là con gì vậy?”

Phóng to mặt tầm 2 phút rồi máy quay lại lia về phía Sơ Minh.

Hai tai mèo dựng thẳng.. miệng gầm gừ....

” Ngao ngao ngáo!”(Mắt mù sao!!! Mèo mèo đó!!!)

Phóng to cái mặt tầm 2 phút rồi lại lia về phía kia.

Thiếu niên hơi nhếch mép.

” Chó hử? Ngộ ghê nha... chó có chân y hệt chân mèo”

Sơ Minh tối mặt! hử!!! Tôi rất là ghét cái thể loại người xuyên tạc tiếng mèo à nha!! Đây là Quốc ngữ của tôi đó!!! Láo toét!!!

” Ngao ngaoooo gáo !” (Điều dân lớn mặt!)

” Ôi ôi!!! Cùng muốn khen anh đẹp trai đúng không?”

” Ngáo !” (méo phải!)

” Ahahaha cảm... ơn nha”

” Ngáo ngáo ngaooooo!!!!” (Đã bảo là méo phải !)

” Tăng tăng tăng tăng tung tung tung.... a á à a aahhhhh

~” - Nhạc chạy dồn.

Lia thêm 10 12 lượt như vậy... thẳng quay phim chóng mặt bất tỉnh nhân sự}

Cậu bắt buộc phải dừng hành động để tỏ rõ ra lập trường!

Tuyệt chiêu lẳng ba vi bộ bồ nhào tới mỹ nam! Hứ ! xem ta cào chết miii!!!!

Mỹ thiếu niên đã kịp nhận ra sát ý, khẽ nghiêng người sang 1 bên.

Đúng lúc cửa vào lại mở lần nữa.

Hắn vừa mới ló đầu ra thì...

” Ngaoooooo!!!!!!” (Ôi đậu!!!!!!)

” Đừng để tôi thấy cậu lần nữa”

Cũng chẳng thèm xem phản ứng của Hạ Thư, hắn phất tay ra lệnh cho đám vệ sĩ theo sau.

Tử Dạ nhu nhu trán, tháo chiếc caravat màu nâu ra..... nhìn sơ qua cũng biết chiếc caravat này đã cũ.....
Hắn nhìn về phía con mèo đang phát ngốc nhà mình....ngay lập tức, thả lỏng cơ mặt, vui vẻ nở nụ cười.

Cậu nghệt mặt..... hắn ta.... vừa này....đáng sợ... không... không... Cái con người hai mặt đứng trước tôi đây.... sẽ... không phải là Tôn Tử Dạ ... chứ?

{Ngày xưa ấy.

Những cơn gió cuối đông buồn thiu cứ vô tình làm bay tóc ai.

Cậu ngã người xuống thảm cỏ, cứ thế mà nhìn trời.

Tôn Tử Dạ vừa đi lang thang khắp mọi nơi tìm cậu mãi chẳng thấy.... hóa ra cậu lẩn ra phát ngốc ở đây!
Liên đi đến gần.

Khổng Sơ Minh nhìn bầu trời phủ đầy mây, nói.

” AAAAA~ Lạnh chết con mắt... hầy... trả trời xanh lại cho taooo điiii aaaaa!!”

..... Cái sắc mây u ám đột nhiên được thay bằng màu hồng phách! Cậu giật thót vừa dơ tay lên tung chướng thì bị hắn giữ lại.

Hắn dí sát mặt vào mặt cậu.

Hơi thở của hắn phả phủ lên mặt cậu, cậu xấu hổ nhắm chặt mắt lại.

Ai dè hắn thả tay cậu ra, cũng ngã lên thảm cỏ xanh mướt, vui vẻ nói.

” Anh tưởng mắt em thì nhìn cái gì cũng ra màu xanh chứ”

Cậu lúc này... cứ tưởng hắn hôn cậu! Đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận, gào lên.

” ĐỒ NGỐC NHÀ ANH! Thế anh nhìn cái gì cũng ra màu sít à!??”

Hắn lại chăm chú nhìn cậu, ôn nhu nói : ” Đâu có.... anh thấy màu xanh của mắt em mà,... đẹp lắm luôn!
Móc ra cho anh đi?... Ế mà đừng nói với anh... thật ra nó màu sít nhé?”

” Ngu ngốc!” }

5. Chương 5

Cậu sợ hãi lùi lại.

Hắn thu nụ cười lại, nhìn con mèo đang run cầm cập trước mắt.

” Mà sợ?”

“..... Nga.... Ngao!” (Méo có nha!)

Hắn cười gượng.

” Bỗng dưng ép một ai đó dập khuôn thành cậu ấy..... hahahahaha...”

Tâm tư cậu trầm hẳn xuống.... Cậu đâu có nghĩ hắn lại lưu luyến cậu đến thế..... không có ngờ.... cái lưu luyến này lại biến hắn trở nên như vậy.... Ha? Vậy đây chính là lỗi do mình đi?... Hahaha vậy mà mình cũng có tư cách để ghê sợ hắn... hahahaha.....

” Anh mà nghĩ đi nghĩ lại.... Mà mà là hóa người thì giống chủ mà 100% sữa tươi nguyên chất!”

Cậu thầm cười nhẹ..... Ngao Ngao vài tiếng: ” Tôi con mẹ nó chính là chủ con mèo này!”

Hắn chợt nhớ ra điều gì đó..... vội đi vào thay quần áo.

Cậu thấy lạ cũng lon ton 4 chân mèo chạy theo!

Cậu lấp ló bên cửa..... Ánh mắt tràn đầy khao khát... nước miếng chảy ầm ầm!

Thực con mẹ nội nó quá đã!!! Full HD không che thể này!!!

Cậu đưa cái bàn chân mèo bé che miệng..... để ngăn máu mũi không chảy!

Hắn đang thay quần cứ thấy ớn lạnh sống lưng..... A?.....

Quay đầu lại.....hắn phụt cười nhìn cái con mèo đang ngốc lảng, miệng lại chảy dài... cứ lấy cái bàn chân quệt quệt....

” Phụt! Cái con mèo háo sắc! Phải thiến!”

Cậu đang mơ màng trong sắc mộng..... bị lời nói của hắn đập cho tỉnh, xù lông.

” Ngao!!! Ngáo.....ngaoooooo!!!!” (Là do anh ép tôi xem! Người anh có đẹp đã cái quái gì đâu!)

” Cám ơn... Anh biết anh mày rất là đập chai mà” - Hắn gượng gượng gỡ tai.

” Ngáo Ngáo ngaoooo ngaaa!!!!” (Mẹ nội nó đừng có mà xuyên tạc Quốc ngữ kính yêu của tôi phỏng có được không!!!!???)

” Nhưng mà...”

” Ngao?”

” Mày không được ghét anh đâu..... Mày mà ghét anh thì.... ha... anh cũng chẳng còn ai...”

“.....”

Đồ ngốc! Ai ghét anh! Hở! Cái con mèo này ghét anh thì kệ mẹ ngoại nó chứ! Còn tôi cơ mà!

Hắn ngồi trên bàn làm việc tầm 10 phút mà vẫn bần thần chưa động tay.

Trong khi cái con mèo Ba Tư này đang đói meo.

Cậu quyết không thể tự ngược! Đi đến cào cào chân hắn.....

” Ngao ngao...”(Tôi đói..)

Hắn thở dài, bế cậu lên đặt trên đùi, dụi dụi cái mũi bên gáy cậu.

” Nhóc cũng biết lo cho anh à... anh đói lắm.... Nhưng mà... Cô Lý hôm nay xin nghỉ rồi..”

Cậu đang chết mệt vì đói cũng chẳng hơi sức mà gào... nhẹ nhẹ kêu.

” Ngao!!.... ngao...o”(Tôi... nói... là tôi.. đói... méo có nói là anh có đói không...)

Thế bắt nào! Cái tiếng biểu tình non nớt của cậu xuyên vào tai hắn..... làm hắn tim bỗng chệch một nhịp!

Hắn càng nhìn cậu thân thương, mắt long lanh..... Xúc cảm dạt dào.

” Hự... cảm ơn nhóc... Hự... nhóc tốt với anh quá đi a!”

” Ngao... ngao” (Thôi được rồi anh muốn sao chính là vậy đi....)

Hắn đặt cậu lên vai, chốc chốc lại cọ má vào má cậu.

” Thiên Ngự, mua giúp tôi thức ăn đi, tiện thể sang đây ăn chung luôn”

Từ bên kia, Thiên Ngự sững sốt một hồi: ” Nga? Cậu hôm nay tự vào bếp á?? Bộ hôm nay Obama đến chơi nhà à?”

Cậu cũng sững sốt một hồi! Thiên Ngự!!! Cái thằng cầu bằng hữu nhà mình!!! Cái gì mà lúc nào hện gặp nó cũng kêu bạn đi đưa bà nội tập gim! Mụ ngoại nó cứ nhiên trở thành thằng cu li của hần! Ôi! Tình bạn nó thật.....!!!!!!!

Hần đỡ giọng đầy sững nịch mà nói.

” Tổ tông...” - Hần trù mền nhìn cái bản mặt mèo bựa này- ” À, Người yêu của tôi... hahahaha”

Tầm 5 phút sau, tiếng chuông cửa kêu inh ỏi.

Vũ Thiên Ngự lách thếch đi vào, tiện tay đưa cho hần túi đồ rồi nhào đến chỗ cái con mèo bụ bẫm.

Bình thường thì thằng nhóc này xác định là bị hủy dung đi... Cơ mà hôm nay lão từ rất là mệt nha.... không có rảnh tiếp chiêu với cưng....

Ghi chặt cậu trong lòng, ra sức ma xát cằm lên má cậu, Ngự Thiên cực thỏa mãn!

” Tử Dạ, người yêu mày đâu?”

” Mày đang ôm vợ tao đấy”

Ngự Thiên nhìn Sơ Minh bằng ánh mắt hết sức kì dị.

“..... Ý mày là cái con.....chó này à?”

Cậu đang mệt cũng phải vùng lên với cái thể loại này!!!!

” Ngáo!!!!!!!!”

” AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!”

Hần trong nhà bếp cũng chỉ biết cười trừ Nuôi cái con mèo này béo chó là lỗi của hần..... Để giờ bị người đời nó nhục mạ.... Tội ghê nha....

Hiện tại... cậu đang rất là nghiêm túc nhìn cái con cá sống đang quẫy đạp trong bát ăn của mình.

” Ăn đi, vợ cũng đói mà đúng không?”

Cậu nuốt đắng một ngụm.

Hai mắt của hần nhìn cậu.... hết sức là vi diệu!

” Lần đầu tiên anh tự vào bếp đấy, nể mặt đi”

Cậu vẫn còn ngập ngừng!

Hần lại bày ra ánh mắt ủy khuất.

Cậu cuối cùng con mớ nó dùng hết dũng cảm của cuộc đời mình mà đớp lấy con cá nhỏ....

Cái cảm giác tanh tanh xong còn trơn nuốt.... eo ơi... nó vẫn quẫy....

Cậu tím mặt ho sặc sụa.....

Thiên Ngự nghe thấy tiếng mèo thê lương liền chạy đến.

Thấy cảnh mèo thì sống chết khắc con cá ra rất đáng thương... thằng chủ thì hai mắt cứ như đèn pha nhìn thành quả của mình!

” Ôi đệt! Mày đang bạo hành động vật đấy biết không!?” - Thiên Ngự túm lấy chân Sơ Minh cứ vậy là dốc lên dốc xuống.

Cậu chóng hết cả mặt... cứ bị dơ lên thụt xuống thế này... ặc kinh khủng vãi....

Cuối cùng việc cứu hộ cũng thành công, cậu ỉu xiu nằm trong vòng tay Thiên Ngự.

Thiên Ngự thấy vậy mà xót cả lòng.

” Sợ Minh.... cậu ta mà biết mày củ hành con mèo này chắc tức chết”

Hắn suy tư : ” Có khi tao phải lấy nó ra để làm con tin ép em ấy ra đây... ahahaha”

Nói đến đây, đầu cậu lóe lên! Sao cậu không thử kể chuyện cậu bị nhốt trong con mèo này cho Thiên Ngự!??? Thà để cậu ta bao dưỡng chứ ở với hắn chắc chết tức tưởi lúc nào không biết!

6. Chương 6

Ế!? Mà báo cho cái thằng này kiểu gì ta?!!!

..... Chẳng lẽ ngao ngao vài tiếng... xong để thằng cha đó xuyên tạc à?

Cậu bủn rủn cả người..... thảm họa... con mụ nội nó là thảm họa! AAAA!!!!

Cố gắng nuốt trôi bát thức ăn mèo....

Cậu xanh mặt nằm vật ra một chỗ để tiêu hóa.

Trong cái não mèo bé tí này đang vẽ ra vô vàn kế sách....

Yên yên ổn ổn chẳng bao lâu.... cậu lại bị hắn bế xốc lên mà âu yếm...

Cậu mặc kệ chả thèm bận tâm.... tiếp tục suy nghĩ....

Nhưng mà hắn thấy cậu không kháng cự sinh thất vọng, khẽ thơm nhẹ lên chiếc mũi phớt hồng bé con.

Cậu có hơi bất ngờ, lần này cậu không có cào mà chỉ nhẹ nhàng áp cái bàn chân xinh xinh lên má hắn rồi gạt đầu hắn sang một bên.

Hắn bật cười. Lại tiếp tục dán cái mặt vào.

Cậu lại đẩy mặt hắn ra.

Tiếp tục dán vào.

Bị đẩy ra.

Lại dán.

Lại bị đẩy.

Trông chẳng khác nào một cặp tình nhân đang vờn nhau! Hồng mắt thiên hạ!

Thiên Ngự dọn dẹp xong bàn ăn đi ra bắt gặp cảnh này! Thực mụ nội nó ảo tung chảo! Cái thằng bị người yêu đá 3 năm trời luôn lạnh lùng băng khốc thể mà giờ đi giở trò lưu manh với con chó... nhầm! Mèo!

” Tiện thể hôm nay tôi ở nhờ nhà cậu luôn được không?”

Hắn một bên má đang nhăn lại vì bị cậu đẩy khẽ gật nhẹ đầu, hắn biết Thiên Ngự này có một tiểu thụ rất ngọt ngào! Chỉ khổ cho Thiên Ngự kiếp trung khuyến thôi!

Hắn cũng không đùa giỡn nữa, xoa xoa cái bụng nhỏ của cậu, rất sủng nịch mà nói.

” Hôm nay tắm cùng chồng được không a?”

Cậu khinh bỉ một trận. Khẽ liếc mắt cho cái rồi quay ngoắt mặt đi.

” Sao thế?”

Cậu lắc lắc cái đầu.

” Cho vợ ngắm body này chả quá tuyệt à? Thèm mà còn giả vờ ngại” - Hắn không hề biết xấu hổ mà nói.

” Ngao! Ngao!!! Ngaoo!”(Thí chủ thỉnh tự trọng! Ta đây mới không thềm nhìn!)

Cậu quả thực.... đã nuốt ực một ngụm.....

Bất quá, ngửi ngửi bộ lông của mình một lúc... cậu vẫn là miễn cưỡng gật gật cái đầu nhỏ ưng ý để hấn bế vào nhà tắm.

Hấn hài lòng, nheo nhéo hai bên má của cậu.

Hiện tại.

Lần thứ 2 trong ngày cậu phải suy nghĩ đắn đo 1 cách rất hại não....

Cậu đang rất nghiêm túc nhìn bồn tắm tràn đầy nước sôi...

Ôi mẹ ơi.... bấy lâu nay con mèo này sao có thể sống được vậy?

Cậu đưa cái nhìn ái ngại cho hấn...

Hấn đang dùng vòi hoa sen để tắm, quay đầu lại nở nụ cười chói lóa với cậu.

” Lần đầu tiên anh pha nước hầu hạ ai đó đấy, nể mặt đi....a... nước nóng quá thì tự hòa thêm nước nha”

””

Nhìn cái thân hình rần rởi... màu đồng quuyến rũ này..... cậu phút chốc thơ thẩn.... cái chân chẳng nghe lời nào.... hay nói chân nhanh hơn não... nhẹ đưa vào bồn nước đang sôi ùng ục.

1s đầu..... Hấn thấy mình vừa nói gì đó không đúng....

2s sau..... Cái gì đó không đúng....

3s cuối..... Tiếng mèo thảm thiết lại được vang lên lần nữa!!!!... Hấn sực tỉnh! Ôi phông! Mình tự coi mèo nhà mình là thần linh rồi! Làm gì có mèo nào tự hòa được nước ấm!

Hấn vội vã bế cậu chạy ra bồn rửa tay, xối thẳng nước lạnh lên đôi chân nhỏ xinh đã sớm phớt đỏ vì nước nóng. Miệng rớt rít xin lỗi mèo nhỏ.

Đôi mắt mèo xanh biếc rớm lệ... miệng run run....

Hấn nhìn mà chưa hết cả lòng... hấn không hiểu sao.... cái cảm giác đau lòng này.... lại..... Cái đôi mắt này... sao lại giống chủ nó đến thế!.... Thật sự....

” Sơ Sơ.... anh xin lỗi... Sơ....Minh... thật sự xin lỗi... thực xin lỗi... xin lỗi.. xin lỗi...”

Mi cậu nhẹ rung.... cái giọng điệu này... cái hoàn cảnh này... thực sự rất giống khi đó..... cái lỗi lầm lớn nhất hấn để lại cho cậu....

Hấn mở cửa phòng ngủ cho khách, bế con mèo Ba Tư béo ú đang xỉ mặt vì đau đặt lên giường, khê khê chườm đá lạnh cho nó.

” Thiên Ngự để ý Sơ Sơ cho tôi, công ty tôi có việc”

Thiên Ngự mặt vẫn cắm vào cái màn hình laptop cứ lia lịa gật đầu ra ý hiểu.

Hấn đi được nửa bước... lại không cầm lòng quay lại thơm lên trán cậu, lải nhải lải nhải một hồi tận khi điện thoại reo lần nữa mới đi.

” Rầm” - Tiếng cửa đóng lại.

Một người một mèo trong một căn phòng kín.

Cậu khinh bỉ liếc cái màn hình laptop của Thiên Ngự... biết ngay mà... cái thằng này hở týt là đặt mua 1 đồng s*x toy... hỏi sao không bị thằng vợ nó tấn cho...

Nhìn từng ngón tay thon dài của Thiên Ngự nhẹ lướt trên mặt phím.... cậu lại cúi xuống nhìn cái ngón chân ngắn tũn của mình... ầm ỨC MÃI KHÔNG THÔI! Bỗng đầu cậu lóe lên!

Cậu đi đến, chen giữa hai tay Thiên Ngự.

Lù lù chắn hết màn hình.

Thiên Ngự định gạt cậu ra... thì thấy.... cái chân nhỏ của cậu đang cố co lại 4 ngón... để ngón giữa dùng cái móng mà nhấn phím chữ....

Thật khó khăn để ấn thật chính xác... Thiên Ngự nhìn mà cũng đỏ mồ hôi thay.

Qua 10 phút đồng hồ.... thành quả mà chú mèo này đạt được vốn vẹn là dòng chữ: " Ê kù"

"....." - Thiên Ngự mỉm cười xoa xoa đầu nó -" Giỏi lắm nhóc, ai dạy mày thế?"

Cậu phát hờn! Cư nhiên coi mình là thú diễn xiếc! Cậu tiếp tục gõ gõ.

15 phút lặng lẽ trôi. Dòng chữ ban đầu giờ được dài thêm một dòng : " Tôi là Sơ Minh"

Thiên Ngự sửng sốt!

Sửng sốt nhìn con mèo!

Cậu hất mặt lên trời hận đời vô đối! Thấy chưa? Lão tử đây quả con mụ nội nó quá giỏi đi!!! hứ! Cái lốt mèo này cư nhiên cũng có thể được việc! Giờ thì có thể an an ổn ổn không bị khinh rẻ nữa!!!

Thiên Ngự vô cùng sùng bái cậu mà nói.

" Mày được Sơ Minh nhật được từ rạp xiếc đúng không!!!!? Thật giỏi! Mai cùng tao đi ra gầm cầu diễn xiếc kiếm chút tiền được không??? Xong tao và mày sẽ được nổi tiếng thế giới hahahahaahh!!!!"

Cậu..... ba chấm..... dơ móng vuốt không hề xót thương tung chưởng.

Lần này cậu dần quen với việc gõ phím chữ, tốc độ gõ cũng đã nhanh hơn : " Nói nhảm thêm lão tử cào chết mày"

Thiên Ngự cầm nín... cái khẩu khí này....

Cậu tiếp tục cặm cụi đánh chữ:" Hơi khó tin, nhưng tao bị nhốt trong cái lốt mèo chết tiệt này"

Thiên Ngự xám mặt.

"..... Tao đang mơ đúng không?"

Nói rồi Thiên Ngự xoa xoa trán, ngã xuống gối êm liền nhắm mắt tự thôi miên mình.

Cậu xù lông!!! Ôi dẹt cái thằng đũy này chứ!

Cậu bưng bưng lửa giận đi đến dùng móng xuống cào rách toạc cái quần đùi mỏng manh của Thiên Ngự, gầm gừ gừ gừ nhe răng nanh nhọn hoắt ý muốn nói: " Mày có tin tao cạp nát mông mày không?"

Thiên Ngự dù không muốn tin cái sự thật hư cấu này... nhưng mà Ngự lo cho cái mông của mình, đành đánh liều gạt đầu.

" Minh đại nhân..... tôi tin mà...."

7. Chương 7: Đó Là Nơi Ta Về....

Vẫn căn phòng kín ậy.

Một người một chó... lộn... mèo.

Vũ Thiên Ngự quỳ rạp xuống nền gạch.

Chú mèo suýt nữa thì nhỏ an nhiên ngồi hất mặt trên giường, một chân vô cùng điệu nghệ lướt trên bàn phím.

.....

..... Ô! Con mụ ngoại nó ảo tung cả dép!

Vũ Thiên Ngự vẫn chưa thể tiếp nhận được cái sự thật siêu cấp hư cấu này!

Thiên Ngự vừa định leo lên giường ngồi thì....

Khổng Sơ Minh thành thực dùng hai bàn chân nhỏ xinh ấn tổ hợp phím Ctirl + V :” Lộn xộn tao cào nát cục này”

Thiên Ngự khóc không ra nước mắt, ầm ầm ứ ứ cúi đầu trước con chó... chết! Mèo bự này.

Một mèo một người cứ như vậy tầm 20 phút.

Hai đầu gối Thiên Ngự đau buốt, lệ cay khòe ướt khe khe lên tiếng: ” Xong... chưa thể?”

Sơ Minh liền quay màn hình laptop về phía Thiên Ngự.

Trên màn hình lúc này đã là một diễn văn dài:

”(Ngự thân mến.

Tao biết là mày sẽ không thể tin ngay được chuyện này..... bắt quá tao ép mày tin phỏng có được không? (tổ hợp phím Ctirl + V))”

Thiên Ngự đọc xong càng tủi thân hơn, gật gật tỏ ý đồng thuận.

Sơ Minh vui vẻ kéo màn hình xuống tiếp.

“(Tao biết là mày sẽ tin mà. Hiện tại tao muốn mày phụng dưỡng tao, giải cứu tao khỏi cái tên chập mạch kia.)”

Thiên Ngự ngạc nhiên, liền hỏi luôn: ” Tại sao? Nếu mày nói ra điều này cho cậu ta chẳng tốt hơn à?”

Sơ Minh nhe răng nanh.

” Vâng vâng thứ lỗi tiểu nữ vô lễ.”

“(Cám ơn mày đã đồng ý, bây giờ thì bế tao về nhà mày đi)”

Thiên Ngự lắc lắc đầu, vô cùng thương nói: ” Không có được đâu, mày xem , đến tao còn bị đuổi khỏi nhà, tha theo mày thì tao biết đi đâu?”

“(Mày thấy tao quan tâm không?)”

Thiên Ngự nhẹ nhắc cái mông đặt lên nệm, vô cùng nghiêm túc nhìn cậu.

” Tao nói thật sự, 3 năm qua thằng Tử Dạ nó không lúc nào không nhớ tới mày đâu, là mày bỏ nó có phải nó bỏ mày đâu.... Tao biết là do bố mẹ nó... nhưng mà... bây giờ thì.. ách... sao mày không...”

Thiên Ngự bỏ lửng câu nói, im lặng.

Hai mắt mèo rũ xuống..... Cậu muốn nói với hấn.... nhưng mà.....Chính cậu.. sợ đối mặt với hấn.....

Thiên Ngự không muốn làm khó cậu, vươn tay nhét cậu trong lòng, đu đưa người.

” Để mai tao hỏi Mạnh Dực là được chứ gì?”

.... Mạnh Dực! Đúng rồi! Sao mình không nghĩ ra thằng này sớm hơn!!!!!! Nó là bác sĩ thú y cơ mà! Ổ yên ổn với nó trước rồi tính sau!

” Ngao~ Ngao~” (Coi như mày được việc, Thương!)

” Tao được phép xuyên tạc tiếng mày không?”

Sau đó là tiếng la hét chói tai của cậu thanh niên trẻ tuổi đáng yêu...

Đã 11 rưỡi.

Lại mụ ngoại nó vẫn là căn phòng kín!

Người và mèo lúc này hai mắt lim dim.... mới đó còn sung sức lăn lăn lộn lộn cùng nhau chơi LOL (Tất nhiên là cậu chỉ ở bên cạnh chỉ đạo)... thế mà giờ mệt rã rời.

” Tử Dạ ngủ quên rệ đường rồi mày à”

” Ngao”

” Mày còn sức không đấy... hay là cứ ngủ trước đi... oáp ~”

Nói rồi Vũ Thiên Ngự liền lăn ra ngủ không thương lượng.

Cậu vẫn chờ.

Đồng hồ đã điểm 24:00.

Cậu vẫn chờ.... Sao mãi chưa về vậy....

1:00 A.M.

Cậu vẫn chờ.... Lòng cậu như lửa đốt..... Về đi chứ!

2:00.

” Cách ” - Cửa vào nhà mở.

Hắn hai mắt đỏ ngầu.... Suốt đó giờ hắn chưa có chớp mắt lúc nào..... Thật mệt mỏi....

” Ngao!!! Ngao! Ngaoooo!!”(Anh rúc xó nào bây giờ mới về hả? Sao không ở đây luôn đi!?)

Hắn bất ngờ cúi xuống... đập vào mắt hắn là cái bản mặt bánh lọc của chú mèo Ba Tư ú mạp.

Cái giọng điệu ngao ngao của nó là tức giận hay đang làm nũng vậy ta ơi?! Dễ thương chết mất!

Mọi mệt mỏi áp lực bỗng bay sạch! Hắn nở nụ cười gượng gạo, nhào tới ôm trọn lấy cậu..... Cái cảm giác này.... thật hoài niệm à nha....

” Ngao! Ngao! Ngaoooo~!”(Anh con mợ nó cú! Hôi như chuột chù!)

” Cảm ơn nhóc..... đã đợi anh...”

” Ngao!!! Ngáo ngao!~”(Hứ! Tôi có thêm vào đợi nhá!)

” Gao~”

Cậu thở ra một tiếng, thật may.... cậu đã nghĩ ra cho đủ một nghìn lẻ một giả thuyết giải thích cho việc hắn về quá trễ này.... Mà thôi, về là tốt rồi!

Hắn hít hà thật lâu cái mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ bộ lông siêu dày này..... Thật là.. chủ nào tó nấy... cho dùng sữa tắm mèo cao cấp không thích liền đập bay không thương tiếc... nhất thiết cứ phải là Enchanteur....

Hắn bế cậu đặt xuống ổ mèo gần đó rồi lẳng lặng đi tắm lần nữa.

Nhìn theo bóng lưng của hắn..... Cậu suy tư....

Từ lúc hắn bước vào, nhìn cái ánh mắt đượm buồn kia.... nhìn miệng hắn khẽ lắm bầm :” Minh Minh, Anh đã về” thì không khỏi..... thương hại... hahahah... thương hại đấy!.... Tên ngốc nhà anh... làm ơn đừng có trưng ra cái bộ mặt thảm hại kia có được không?! Anh làm ra cho ai xem!? Làm ơn quên tôi nhanh đi rồi yên yên an an mà cưới vợ đi!

Bất quá, vẫn là tự mình lặp lại cái thói quen này còn nói ai... Hả tôi ới? Mắc gì phải thức liền mấy tiếng chỉ mong được nhìn thấy hần!? Chỉ để được nói :” Chào mừng anh đã về” ?

” Sơ Sơ... Anh không ngờ nhóc lại... có thể.... cuồng anh quá như vậy a!”

Hần rưng rưng nước mắt nhìn cái chú mèo Ba Tư trước đây sống chết cách xa anh 50 mét, đụng chạm liền ăn chường này đang ngoan ngoãn nằm trên giường mình.

” Ngao, ngao ngao ngao!!!”(Tôi đây chẳng qua muốn sống giống người hơn mà thôi!)

Tôn Tử Dạ còn cố tình bày ra bản mặt người vợ sau 10 năm cưới cuối cũng được chồng... lâm hạnh*.

” Vợ à vợ..... ôi hạnh phúc quá diiiii!!!” - Chui thật nhanh vào trong chăn, hần vui mừng không thôi!

Cậu hừ lạnh một tiếng, nhẹ lặn vào tấm ngực rần rỏ của hần.

” Sơ Sơ..... ngủ chưa?”

“..... Ngao”(Ngủ rồi)

” Lần sau anh sẽ về sớm! Không để nhóc phải chờ lâu đâu!” - Giọng hần khàn khàn, có chút chua xót.

“.....” (Làm ơn đi, tôi đã nói là méo có chờ cơ mà...)

” Không tin à? Thật mù!” - Hần giả giọng không hề, cứ xáp vô cái bản mặt của mình vào cái bản mặt nhăn nhó nhí nhí của mèo bự.

“..... Ngao, ngao”(Con mợ nó hết xuyên tạc giờ là tự đặt được lời thoại cho tôi à?)

.... Chẳng mấy chốc chỉ còn nghe được tiếng thở đều đều của hần.... Nhìn cái gương mặt góc cạnh này, ngủ mà hai mày còn nhàu chặt lại, cậu bắt giắc vươn tay đặt giữa rãnh nhỏ... để nó giãn ra.

..... Ôi đệt! Tay người! Mụ nội nó mình hóa người rồi!!!!!!

{ CỔ MỘNG.

Vẫn như mọi ngày, hần luôn rời khỏi nhà lúc rạng sáng và trở về nhà cũng là vào lúc rạng sáng.

Hần mệt mỗi bước vào nhà..... theo thói quen vô thức nói.

” Minh Minh, Anh đã về”

Nhưng đáp lại hần là sự tĩnh lặng đến đáng sợ..... Lại một năm nữa không có em ấy....

Hần cười chua xót..... thậm cười nhạo bản thân rốt cuộc đang ảo tưởng điều gì?

” Sếp! Tý đi ăn cùng bọn em đi!!”

Hần xua tay, lịch sự từ chối : ” Thôi, tôi phải về sớm, cô cậu cứ tự nhiên đi”

” Ủ uôi!! Cô nương nhà nào sướng quá vậy nha!”

Hần lái xe thật nhanh về nhà..... A! Không biết em ấy có đợi mình lâu không nhỉ? Lát lại bị ăn chường cho xem... haha...

Hần hảo hứng mở cửa nhà.

” Anh đã về”

Hần vui, nhưng cảnh đâu có vui, vẫn là cái khoảng không vắng lặng này..... Ngôi nhà thiếu đi một người đúng thật chẳng khác nào nhà hoang.

Nụ cười trên môi càng dài thêm... không.... hần không phải vui hơn đâu... đau... là đau hơn....

Hắn rất muốn đâm cho mình 100 cái đũa tỉnh..... Rốt cuộc là bao giờ mới tỉnh mộng đây?... Sơ Minh.... giờ em ở đâu?

Sau đó hắn liền chuyển nhà.... Hắn nhiều khi ngủ luôn tại công ty chứ cũng chẳng muốn về..... Cái nơi không có cậu... không phải nhà! Thế về làm gì đây!?

Dù có tìm bao nhiêu thể thân đi nữa thì... cuối cùng là tự mình chìm mình xuống biển mộng tưởng mà thôi... ahahahahahaha.....]

8. Chương 8

Nhìn từng đốt tay thanh mảnh trắng nõn của mình.... rồi dùng tay kia áp lên má... xoa xoa nắn nắn một hồi...

Thôi rồi.... thôi rồi...

Cậu nuốt ực một ngụm... đang tính ngồi dậy thì nhớ ra cánh tay nặng trĩu của hắn đang đè ngang bụng mình....

Cậu len lén trườn mình ra... Cánh tay của hắn từ từ trượt xuống.....

Cậu thở phào nhẹ nhõm.... dùng tay vuốt vuốt tự trấn an mình... May quá đề....

Bỗng, một bàn tay nắm lấy mái tóc dài bạch kim của cậu giật ra sau.

” Á...” - Cậu đau đớn kêu lên một tiếng.

Cậu uất ức quay ngoắt lại.... liền bắt gặp cặp mắt hổ phách sáng rực trong đêm....

Hắn kéo cậu vào lòng, vòng hai tay qua cái eo mảnh khảnh... khóa chặt không buông... miệng liên tục mấp máy...

” Sơ Minh... Sơ Minh... đừng...đừng bỏ...anh mà.. Sơ Minh...”

Cậu bị khóa cứng không thể nhúc nhích nổi... đây là lấy thịt trói người chứ ôm ấp cái quái gì!?

” Bỏ ra!” - Cậu ra lệnh. Đúng. Là mệnh lệnh.

” Không bao giờ!”

Hắn dùng sức hơn.... hắn sợ... sợ nếu hắn yếu sức đi... cậu... lại sẽ chạy khỏi hắn mất... hắn... Hắn sẽ lại mất cậu.... Hắn không muốn! 3 năm! 3 năm đã là quá đủ!

” Chát”

Cậu không hề lưu tình giáng cho hắn cái tát.... Cái đòn ngốc này!

” Tôi nói bỏ ra là bỏ ra! Con mẹ nó anh điếc hả? Con mẹ nó tôi đau bỏ ra... ừm...a...!”

Hắn vẫn coi nhẹ lời nói của cậu, áp hai lòng bàn tay giữ hai bên má cậu, trực tiếp khóa lại cánh môi xinh đẹp kia bằng chiếc hôn thật sâu. Bao nhớ mong, chờ đợi được hắn gửi gắm trong từng giây..... Hắn gấp gấp đè cậu ngã xuống đệm, kéo dài cái hôn xông đến xương quay xanh..... Miệng không ngừng thăm thì gọi cảm...

” Anh yêu em.. Sơ Minh... yêu...yêu em...”

Cậu hoàn toàn bị hắn chi phối..... bị nhấn chìm theo động tác của hắn cũng dần dần phối hợp....

Nhưng mà.... hắn bỗng lim dim mắt... ngã gục xuống.... NGỦ!!!!

.....

..... Mợ nó chứ!

Từng tia nắng khẽ len qua khe cửa sổ rọi thẳng mắt hấn.

Khẽ cau mày, hấn run run mi... biếng nhác mở mắt....

Đập vào mặt hấn lại một lần nữa là cái bản mặt méo mập nhăn nhó nhó kinh dị!

Rất may tay mèo đã kịp chặn miệng hấn để ngăn đi tiếng hét.

” Ngao~” (Dậy đi làm đi má)

” Chào buổi sáng, Sơ Sơ”

Hấn xoa xoa lưng cậu, một tay đỡ trán hồi tưởng lại.... Ra chỉ là mơ thôi sao? Ahahahahahah..... Rốt cuộc mình điên đến mức nào rồi... trong mơ cũng chẳng thể buông tha cho em ấy....

” Này Sơ Sơ”

Cậu vừa nhảy xuống giường định rời đi thì bị hấn gọi lại, miễn cưỡng chậm bước.

” Ngao?” (Sao ku?)

” Tao mơ thấy chủ mày đây, gato không?”

” Ngao ngao~” (Chó đại!)

Cậu theo bước chân người giúp việc đi tìm cái ăn..... cậu bước đi từng bước nhanh gọn như đang sải bước trên sàn diễn catwalk, cái mông cứ thế mà vểnh lên.

Hấn đang ăn thấy cảnh này suýt sặc.

Cậu nghe thấy tiếng sặc đi kèm với điệu cười ngả ngớn của hấn thì quay phắt lại trừng đôi ngươi xanh biếc đẹp mê hồn....sắc lạnh.

” Thứ lỗi tiểu dân thất lễ”

Hứ!

Bên ngoài cậu vẫn tỏ ra bình thường như chưa từng có sự việc gì xảy ra chứ sâu thẳm trong chân tâm..... cậu lo sợ muốn chết!!!! Sau khi hấn ngủ say cậu len lén báo cho thằng cầu bằng hữu biết!!!! Như vậy thì việc rời khỏi hấn phải càng sớm càng tốt! Đêm dài lắm mộng! Thật may là trời vừa hứng sáng cậu liền biến trở lại lột mèo!

Hấn vừa bước ra đến cửa nhà... bất giác quay đầu nhìn lại. Thật tốt! Còn có Sơ Sơ tiễn mình!...

Cậu nghiêng nghiêng cái đầu bé con nhìn hấn thật lâu.... rồi bị hấn thơm nhẹ lên chiếc mũi ướt hồng hồng...

Cái hơi ấm này.... a... lại nhớ về cái vụ chết tiệt kia rồi!!!! Cậu ngượng thấy má!!! Dùng hai chân mèo che mắt! Mụ ngoại nó!!!

Cái biểu cảm ngoài dự đoán của cậu khiến hấn thật vui vẻ!

” Ở nhà ngoan, chồng đi làm”

” Ngao!!!!” (Anh phấn ngay và luôn! Tên khốn!)

Tận 9 giờ trưa Thiên Ngự mới lè mề lét ra khỏi phòng, vừa bước được 2 bước liền vấp phải cái cơ thể ú mập chặn trước cửa của mèo bự... Ngự cứ thế mà hôn môi thắm thiết với nền nhà.

” Ngao~”

” Hừ,... Tao nghĩ là... mày nên cố gắng ở đây thêm tuần nữa đi...a?”

... Cậu im lặng chùi chùi cái móng sắc lém của mình bằng giấy ướt...

” Ấy... Mạnh Dực á... nó.. nó đi du lịch bên Nhật với bồ nhí rồi...a.. Tuần nữa về...”

Cậu dừng động tác, trừng mắt nhìn Thiên Ngự... cái nhìn đầy ai oán...

” Ấy... Tao bắt lực rồi... Để qua hôm nay xem có đúng thật là đêm đến mày hóa người hay không rồi tính tiếp...ha?”

Cậu nhẹ khép mi ngoan suy nghĩ...

{ SẼ CÓ LÚC TA KHÔNG THỂ HIỂU.

” Há há... Mạnh Dực, mày xem màu này đẹp không? Thích không?”

Cậu vui vẻ chìa ra chiếc caravat nâu nhạt ra trước mặt cậu trai thanh tú. Mạnh Dực chán ghét gạt ra, hừ lạnh.

” Cái này cho tao á. Tao vứt ngay và luôn”

Sơ Minh tức giận! Cái caravat này mua bằng nửa tháng lương của cậu à nha! Đổ mồ hôi sôi nước mắt mới mua được đấy!!!

” Ê tặng anh đấy”

Hắn nhìn hộp quà được gói cẩn thận trước mặt.... hạnh phúc không nói lên lời! Hóa ra em ấy nhớ sinh nhật mình a!

Nhưng mà... đến khi mở hộp quà ra... hắn sững người... bên trong là chiếc caravat màu nâu được thiết kế rất tinh tế.. nhưng mà...

Hắn cau mày, chẳng nói lời nào thẳng tay hất món quà xuống đất trước con mắt mở to của cậu.

Cậu.... cậu... cậu tức giận! Cái món quà này... cái món quà này cậu đâu phải ăn cắp ăn trộm mà ra!! Có biết là cậu phải làm tăng ca không quần áo sáng tối trưa chiều không?! Có những hôm cậu tận 3 giờ sáng mới xong việc để mà ngủ có biết không? Ha... ra là anh ta khinh rẻ món quà này.... ha....

Cậu nắm chặt thành quyền giáng cho hắn một cú..... cú đấm đó... như thể không phải đánh hắn mà đánh chính vào trái tim cậu...ha....

” Con mẹ nó! Chia tay mẹ nó đi thằng chó!”

Hắn.... bị cậu đánh đầu nghiêng sang một bên...tim hắn nhói đau...cũng tức giận mà gào lên với cậu.

” Ở chia tay mẹ nó đi!”

Hai người trừng nhau một cái rồi đi ngược hướng nhau. Kẻ lệ rơi... Kẻ đau lòng.

Hắn..... thật ra... đã nghĩ rằng... quà đó... cậu tặng cho Mạnh Dực... tặng không được nhận mới đẩy sang cho mình... Ra là cậu ta coi rẻ mình vậy ư?

- Còn tiếp - }

9. Chương 9

” Mày đi lung tung lạc tao kệ đấy. Thế nhá tao đi đây”

” Ngao~” (Phấn!)

Thiên Ngự vừa bước ra khỏi căn biệt thự cũng là lúc cậu rời khỏi nhà.

Cậu biết rằng ở đây ngoài nhà hấn ra thì cậu cũng chẳng có đâu mà ở! Thế cậu ra ngoài làm gì?

Hít thở không khí trong lành phảng phất có được không? Nhốt mãi trong cái lồng to oạch đó lão tử ngạt chết phảng phất có được không?

Lon ton từng cái chân bé nhỏ.... đệt... cứ như kiểu đang tự sát các cháu ạ! Người thì toàn mỡ... lặn bước nào nó đè chùn chân bước đấy.... hầy....muốn nằm luôn bên đường cho xe cán cho bẹp dí quá....

” Ôi ôi!! Con...lợn kia mọc lông dày ghê!!”

Ồ đệt! Con dở hơi nào nói bố là lợn thế!? Nói là chó đã là sỉ nhục quá lớn! Điều dân lão toét! Cậu hướng ánh nhìn dao kéo về phía phát ra tiếng nói.

Là một cô bé tầm 6 tuổi..... bên cạnh là một thanh niên tầm cấp 3... Ồ~ Khá đẹp trai đấy chứ!? Tầm 3 năm nữa chẳng chạc hơn... hừm.. chắc không thua hấn đâu nhỉ?

” Anh... anh ơi bắt lợn về nuôi đi!!!”

Phắc!

Cậu đã bị đụng chạm sâu sắc đến lòng tự tôn cao thượng của loài mèo lợn... của loài người trong lồng mèo à nha! Lão tử cào chết nội mi!!!

“Thôi em... kia không phải lợn đâu...”

Đúng đấy! Giải lăm cậu em!

” Nếu anh không lợn... thì là 1 giống chó...”

Úi lợn cái bàn! Chó cái mụ ngoại nhà mi!!! Hôm nay ta thay trời hành đạo! Quyết.... chạy lấy người!!! Óa óa óa!!!

Hai anh em nhà kia thấy thú vị với con lợn... chó này thì bắt chợt nhào đến úp sọt! Làm cậu chưa kịp trở tay thay quần sịp!

Tên anh trai nhanh chóng giữ được cậu trong vòng tay.... thì gãi gãi tóc...

” Hóa ra là mèo...”

” Ngao! Ngao!”(Giờ mới biết hả!? Ngụ!)

” Lạ ghê, thôi cứ bắt về nuôi... còn chủ nó thì cứ thương lượng mua sau”

Ồi đệt! Bọn trẻ ngày nay nát hết rồi!!! Cứ nhiên đi bắt mèo nhà người ta như thật!!!

” Ngao!!! Ngao!!! Ngáo!”(Thả ra!! Yameteeee!!!!!!) - Cậu dùng hết sức bình sinh mà quấy đạp.

” Anh ơi... ưm... mèo mà bị thiến thì ngoan lăm anh nhỉ!?” - Bé gái tròn xoe mắt hỏi.

Cậu câm nín luôn... phát sợ với trẻ con ngày nay.... cái con bé kia hấn không phải cố tình nói vậy đi!?...Huhuhu Ahuhuhu!!! Tên Tử Dạ chết tiệt nhà anh!!! Cứu tôi đi!!!!!!!!!!!!!!

” Hắt xì”

Hấn dùng giấy lau lau mũi... a? Sơ Sơ ở nhà nhớ mình rồi sao?

Hấn nhìn đồng hồ... mới có 9 rưỡi... hừm...

Cậu đang choáng ngợp bởi gia tài nhà hai đứa này....

Cứ nhiên bố mẹ chúng nó là tỉ phú đi!?

” Hạo Dư! Mày dắt em mày đi đâu giờ mới về!?” - Một phụ nữ tầm 40 lên giọng gắt lên với cậu anh trai.

Từ Hạo Dư im lặng chẳng đáp lời... trực tiếp bế mèo lên phòng.

Bé gái tính đi theo thì bị người phụ nữ giữ lại.

” Con muốn.. muốn chơi với anh Dư cơ!!!!”

” Im ngay! Cấm con tiếp xúc với cái thằng đó!”

Chà!? Cái gia đình này phức tạp ghê nha?

” Cạnh”

Phòng cậu trai này rộng ghê nha... cơ mà trống trải quá....

” Ê lợn”

Cậu khinh không thèm đáp.

” Đùa thôi, Hy Hy lại đây”

Đậu! Ai cho phép mày đặt cho ta đây cái tên đàn bà đó hả?

Tư Hạo Dư cười cười tựa bên cửa.

” Mày thấy đấy.... cái gia đình này quá hạnh phúc đi?”

Ồi thôi... lại thành cái bệ xí trút bầu tâm sự cho con trẻ rồi.

” Mẹ tao... cái con mụ đó theo trai bỏ tao lâu rồi... kia là dì ghẻ thôi...”

Ồ... giống mình đấy chứ?

Cậu lẩn lẩn cái thân đến gần Hạo Dư. Ngao ngao vài tiếng.

Hạo Dư nghe tiếng cậu... tự nhủ đấy là lời an ủi...

” Cảm ơn mày.... Ha? Tao muốn tự sát quá... Mới hôm qua thôi tao come uot ...Ông già ruồng bỏ tao... bạn bè xa lánh tao... Đến thằng người yêu cũng ngại cái sĩ diện chia tay tao.... Ha? Bế tắc quá.

Cậu im lặng... cậu khác Hạo Tư... Bố cậu... biết giới tính cậu dù hơi sốc nhưng vẫn là vui vẻ chấp nhận... còn mong cậu hạnh phúc cùng Tử Dạ.. Em gái cậu cũng ủng hộ đấy chứ! Tử Dạ... ha... anh ta còn chẳng thèm ngại chôn đông người ngang nhiên cầu hôn cậu rồi đấy chứ!?... Nghĩ lại thì... cậu trai này ngoài sống trong cái nhà rộng tình thương to tổ chẳng này thì chẳng có gì hơn cậu cả?

” Tao nói nhé... anh yêu tao... đẹp trai lắm...”

Vâng vâng... nhìn cái cơ thể lực lưỡng này của chú mà là thụ thì tôi hiểu anh công của anh thế nào rồi....

” Anh ấy tặng tao cái nhẫn kim cương đẹp lắm... tao tiếc là... cái nhẫn đó phải chi chính tay anh ấy tặng tao đi?”

Hứ! Tử Dạ tặng tôi nhẫn bạc! Nhưng mà tự tay đeo cho tôi đấy nhá! Ý nghĩa hơn nhiều nhá! Lêu lêu!!!

” Anh ấy... đẹp trai lắm...”

Hứ! Tử Dạ nhà tôi đẹp gấp 10 lần chắc luôn!

” Anh ấy... ha... cho tao ở hẳn một căn biệt thự... nhưng mà.... chỉ khi say anh ta mới đến đó một lần... ha.... Tao đã thử nổi giận bỏ đi xem thế nào... anh ta còn chẳng thèm bận tâm... mang gái đến thế chỗ cơ mà...”

Hứ! Lại thua anh mày rồi! Đây ở nhà trọ nhỏ nhưng mà suốt ngày anh ta quần lầy tôi nhá! Hứ! Mới dọa bỏ đi liền nằm lê lết bên sà nôm ôm đùi tôi đấy nhá! Còn dám dẫn gái đến sao!?

” Nhưng mà... tao vẫn yêu anh ấy... chẳng thể bỏ.... trong khi anh ấy chán ngán tao...”

.... Cậu trầm luân... A?... Là sao đây? Bạn trai cậu này khôn nạn vậy mà cậu ta vẫn bám lấy... còn Tử Dạanh ta yêu mình.... anh ta tuyệt vời vậy mà mình còn bỏ là sao... là sao....

” Alo... cô Lý... cô trông chừng hộ cháu Sơ Sơ... hôm nay tăng ca... việc lại nhiều chắc hôm nay không về đâu...

” Thưa cậu chủ... tôi sáng nay... xin nghỉ rồi mà”

” A... xin lỗi... cháu quên”

Hắn chẳng hiểu sao lại lo lắng cho con mèo ngố kia nữa...

” Thiên Ngự... cậu trông chừng Sơ Sơ dùm tôi”

” Sơ Sơ á? Sáng nay tôi thấy nó lẻo đẻo chạy ra ngoài... chắc giờ này về rồi chứ nhỉ?”

“..... Thằng điên! Sao mày không giữ Sơ Sơ lại!!!”

” Thì nó bảo muốn đi dạo hít thở không khí mà”

Hắn liền cúp máy lái xe như bay về nhà mà không để ý đến điểm bất hợp lí trong câu nói của Thiên Ngự.

” Mày muốn tự sát cùng tao không?”

..... Cậu mở to mắt.... thằng này nó điên quá rồi đi... tự sát là tự mình giết mình sao lôi cả tôi? Bộ? Nghe chuyện của mày là lão tử biết quá nhiều cần diệt khẩu sao?

” Ngáo!!!!” - Cậu sống chết chui xuống gầm giường.

” Ngoan... không sao đâu”

Mày lừa em mày chứ lừa không nổi ta đâu!!!! Ahuhu Tử Dạ!!! Xin anh đó!!! Cứu tôi đi mà!!!!!! Ahuhuhuhu-uuuuuuuuuuuu!!!!!!

Tim hắn thất lại..... a... Sơ Sơ... Sơ Sơ sẽ rời bỏ mình như Sơ Minh sao.....?

-

10. Chương 10

Khổng Sơ Minh sống chết rúc vào một góc trong gầm giường!! Ôi thằng điên!!!! Mèo cũng không tha là thể quái nào a!?

” Ngoan, ra đây anh cho cá”

Cút! Cho ông đây tiền ông cũng không ra nhá! Ít nhất là 1 tỷ... không 30 tỷ... Ách... rẻ quá! 300 tỷ!! Không! Không bao giờ ông ra! Tính mạng là vô giá nhá!

Tư Hạo Dư mất kiên nhẫn cũng ườn người xuống, chui vào gầm giường.

Cậu giật thót.... sống chết né ra... nhưng mà... Con mợ nó cái cơ thể béo chớ này! Kẹt mịa nó rồi!!! Ahuhu lên bàn thờ ngấm gà khỏa thân rồi cha mẹ ơi!!! Tổ quốc ơi!! Con gọi tên người!!! Ahuhuhuhuhuhu

” Ngoan đứng rồi... ở đó... anh cứu nhóc”

” Ngao! Ngao!!!!” (Cút! Mợ nó cút!!!)

Vẫn là..... bị tóm chân nhưng mà.... lôi không ra nổi...

Lần kéo thứ nhất... không thể ra nổi...

Lần kéo thứ hai.... vẫn không ra nổi..... Trong khi chân cậu bị lực kéo đến tấy đỏ....

” Chặc... thôi không ép mày nữa.... tao tha đấy...”

Đệt! Có mà mụ nội nó mày không kéo ta ra nổi ấy! Thằng kia đừng có đi mà! Đừng đi mà ! Giết em đi! Em cho giết mà!!! Ấy!!! Cứu emmmmm!!!! Ahuhu!! Đừng nói là mình sẽ chết khô trong cái xó này nhá!!!!

Trong khi đó.

” Sơ Sơ!”

“.....”

” Sơ Sơ! Sơ đẹp trai! Sơ Sơ đại ca!!!”

“.....”

Hắn có lực tung cả căn nhà cũng không tìm thấy dấu vết nào của cậu.... Tim hắn như ngừng đập..... Đâu rồi... đâu rồi..... Hắn cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập loạn của mình...

” Triệu Tự... Bới tung cái thành phố này cho tôi!”

” Tìm Sơ Minh à?”

“.....”

” Ách...tôi không cố ý... xin lỗi”

” Tìm Sơ Sơ”

” Cái con chó đấy...á... Ách!! Mèo! Vâng thưa sếp!”

Bắt buộc phải tháo từng bộ phận của chiếc giường kingsize này rồi dịch chuyển đi mới giải cứu thành công được!

Người và mèo ôm nhau thắm thiết mừng rỡ!!!

” Hầy! Tao rất giỏi mày thấy không!?”

” Ngao! Ngáo!” (Phải! Thật giỏi!)

Quệt đi giọt mồ hôi lăn dài trên má.... Tư Hạo Dư bắt chợt cười lên một tiếng.

” Hahaha.... Có lẽ tao phải suy nghĩ lại”

” Ngao?” (Hả?)

Hạo Dư vuốt vuốt cái đầu mèo bé xinh. Sắc mặt đã không còn căng thẳng như trước.

” Nhờ mày... tao nghĩ là... việc tự sát... nên dẹp đi”

Cậu nghiêng nghiêng cái đầu tỏ ý không hiểu.

” Mày thấy đấy.... cái mạng mèo của mày... tao vất vả lắm mới cứu được...”

Cậu vẫn không thể tiêu hóa được ý nghĩa câu nói. Trách mình bị nhốt trong lồng mèo nên não bị thoái hóa hay trách thằng bệnh này nói ngu?

” Tao thấy... mạng sống là...vô giá... rất đáng quý..”

Cậu nhẹ bước đi đến gần Hạo Dư.... thản nhiên ” Tắt” cho một cái.

” Ngao ngao ngáo ngaoooo!”(Tắt nhiên rồi! Bây giờ mày mới biết á hả!? Ngu hết phần người!)

” Thế nên là.... tao vẫn tự sát....”

“..... Ngao?” (Chú em đùa nhau à?)

” Phải... tao đùa mày đấy... hahaha”

” Đã ra manh mối”

” Đưa tôi địa chỉ ngay và luôn!”

” Trước khi chết điều mà hối hận nhất là gì? Chó con?”

Cậu bị xách lên cao.... dao kề cổ.... cả đời cậu chưa từng nghĩ... mình cũng có ngày này.... Ôi mẹ ơi... Có chết thì cũng phải chết đường đường chính chính chứ... đằng này.... chết như kiểu gà cắt tiết thế này... lại còn chết trong cái lốt mèo ngu người này chứ....

” Cho mà 5 phút hồi tưởng”

5 phút a.... đầu tiên là... mình hận bà già mua băng vệ sinh 5 năm không về.... tiếp là ông bố thích chơi lầy.... giờ này chắc đang ôm ấp mỹ nhân... Con em hủ nữ bắn bựa.... A.... Tôn Tử Dạ nữa... cái dáng người béo mập ôm thật thích... cái tính cách nhây nhây cũng thật yêu.... Hức.... Tính ra thì số lần hân hận mình chưa vượt quá 5 ngón tay... mình thì toàn hận ngược lại đó thôi.... Thế mà hân ta vẫn kiên nhẫn ở bên mình... Vẫn là... Tử Dạ... tuyệt vời nhất.... Không biết lúc này hân ta đang làm gì a? Không biết cái sắc mặt của hân sẽ ra sao nếu như con mèo Sơ Sơ - Cái con mèo hay có thể nói luôn là điểm tựa tinh thần duy nhất của hân biến mất đây? Hân ta... lại sẽ suy sụp đến mức nào nữa đây..... Giá như mình hóa người...

Cậu cứ mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ mà không để ý đến Hạo Dư đang co rúm người lùi ra sau... miệng mấp máy...

” Yêu quá!... yêu quá!.... mèo hóa người Ôi mẹ ơi...”

” Là số nhà 696 này đúng không?”

” Vâng thưa sếp! Chính xác là ở phòng 2 tầng 3”

{ SẼ CÓ LÚC TA KHÔNG HIỂU NHAU (hoàn)

Xách cổ áo của Mạnh Dực lên, hân gần từng chữ.

” Mà hiểu không được đung đến vợ bạn chứ?”

Mạnh Dực lúc này rất cáu nha! Vừa nãy đang yên đang lành viết văn thì bị thằng Sơ Minh quấy rối... mẹ nó! Đến lúc nghĩ ra lối viết rồi thì bị thằng điên này phá game!

” Tao đếm đến 3 có bỏ ra không?”

” Mà trả lời tao đã!”

” 1”

” Trả lời!”

” 2”

” Trả lời!”

” 3”

Mạnh Dực dứt khoát tung cước thật chuẩn xác.

Tử Dạ dính chưởng liền rằng bay khỏi miệng! Không! Đây chỉ là sự việc của vài giây sau nếu như không có sự xuất hiện của Khổng Sơ Minh!

Cậu cũng dùng chính chân của mình với môn võ Karate chặn lại, đá vắng chân Mạnh Dực. Mạnh Dực lao lùi ra sau, rất nhanh lấy được thăng bằng! Không ngăn ngại gào lên.

” Con mẹ nó chúng mày cút hết cho bố! Bọn mày quấy rồi tao cả ngày hôm nay là quá lắm rồi đấy! Giờ thì song kiếm hợp bích đánh tao hả! Mục đích thực sự của bọn mày là gì!!!!?”

Hắn mới giây trước sợ co rúm lại... Nói đến đây liền vùng lên.

” Là mày quyền rũ cướp mắt Minh Minh của tao!!!”

” Hả?” - cả cậu và Mạnh Dực đều đặt dấu hỏi to đùng.

Hắn dơ lên chiếc caravat nâu ra, rất phấn uất : ” Chẳng phải... hai người... đã tặng quà tình nhân cho nhau đấy thầy....”

” Bốp ” - Tiếng mặt ai-đó đụng chạm với cú đấm của cậu.

Lần thứ 2 trong ngày bị cậu quất.....

Cậu lệ rơi đầy mặt, dơ lên chiếc ghê dọa đánh hắn.

” Ra là anh không tin tưởng tôi!”

Nói rồi cậu nhanh chóng lao đi để cho Tử Dạ vẫn ngồi bệt trên nền ôm má.

” Bốp ” - Tiếng mặt ai-đó đụng chạm với cú đấm của Mạnh Dực - ” Ốc chó! Quà đó là cậu ta tặng cho mày đấy! Cậu ta chỉ hỏi ý kiến tao thôi!”

Căn phòng trọ nhỏ luôn tràn ngập tiếng cười đùa... Chính xác là bao gồm cả cười đùa và la mắng.... Thì hôm nay căn phòng này im ắng.

Cậu hai mắt đỏ hoe, ngồi quay lưng lại với hắn, chẳng nói lời nào, lẳng lặng cho hết quần áo vào Balo.

” Anh sai rồi mà.... Sơ Minh à...”

Hắn quỳ hai đầu gối xuống.... chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Cậu cắn môi dưới, nhanh chóng khoác hành lí lên vai, hướng về phía cửa nhà mà rời đi thì bị cái xác to oạch của hắn chặn lại.... Cậu nhú mày, dứt khoát đạp hắn ngã sang 1 bên không hề có động tác dư thừa nào mà bước đi tiếp.

Hắn thấy một cổ ân hận... Tại sao mình có thể nghi ngờ em ấy chứ... Tại sao có thể nghi em ấy yêu ai đó ngoài mình chứ... Mình điên thật rồi....

Hắn nhanh chóng vươn tay bám lấy chân cậu..... Nước mắt thì nhau tuôn rơi...

” Anh xin lỗi... Sơ Minh à... Thực xin lỗi... Ngần vịn lần xin lỗi em.... Đừng bỏ anh mà... đừng mà....”

Cậu.... tim thất lại... gượng ép mà đá hắn thêm một cú... rất mạnh...!

Hắn bị đạp đau lắm chứ! Cả đời hắn có lẽ chỉ duy nhất cậu mới có thể ra tay nặng với hắn như vậy... Nhưng mà... Cái đau này xứng đáng lắm... Chẳng có gì để kêu than đâu!... Lại tiếp tục ôm đùi cậu không buông....

” Em.... đừng đi mà... Sơ Minh... Sơ Minh à... Anh xin lỗi mà.... Đánh anh nữa đi.... đánh đến khi nào em vừa lòng... đánh chết anh ... chứ đừng bỏ anh mà...”

Cậu lúc này mới chịu ngoái xuống nhìn hắn..... Màu xanh da trời trong veo của đôi mắt này..... như thể pha thêm mây đen xám xịt.....

Cậu buốt cả lòng... vẫn là... khụy xuống, dùng hai tay lau đi nước mắt của hắn trong khi mình cũng chẳng khá hơn.... Cậu cũng khóc dữ dội lắm....

” Lần sau.... như vậy nữa.... sẽ rời bỏ anh thật đấy...”

” Đừng bỏ anh mà... Sơ.. Sơ....Minh...” }

11. Chương 11

Tận đến lúc có tiếng đổ vỡ lớn ở tầng dưới... Cậu mới thức tỉnh....

Thấy vẻ mặt sợ hãi... đứng quần ướt của cái thằng vừa định hiếp... Nhắm! Giết mình.... Rồi thấy bỗng mắt nhìn được bình thường... thì hiểu chuyện..... Khẽ cười... môi nhếch lên 2 cm.

” Lại đây anh mày bảo này... ấy.... Đừng chạy nào cưng...”

” Cút... cút!! Tránh xa tô-”

” Bốp ”

” Ựa”

Khổng Sơ Minh nhanh chóng tung cước vào gáy cu cậu..... Chậc... Gục luôn kìa.....không biết nó có ngất như trong phim hay... gãy mọe cổ rồi ngủ ngàn thu không đây..... mà có khi thế lắm... thường thì dùng tay chặt... Mình cho nó hẳn một cái giò cơ mà.... Ế mà kệ đi a...?

Bất quá... theo trực giác... Cậu biết hẳn đang ở tầng dưới... Chậc chậc!!!! Làm sao bây giờ đây!!!!??? Cứ thế này mà xuất hiện trước mặt hẳn haaaa!?!..... Không! Không bao giờ à nha!!!!!!

Cậu nghe thấy tiếng giầy cộp cộp trên nền..... Chết rồi..... Tiếng ngày càng gần.....

Đồ chết tiệt! Lúc cần không đến! Lúc ư cần đến là sao hả!??? Giờ thì chết rồi!! ban đêm còn nói là mơ chứ ban ngày thế này!!!!!!!!!!!!

Thích... thích.... thích... Tim cậu đập loạn....

Tôn Tử Dạ.... chẳng hiểu sao... hẳn có một linh cảm rằng... Sơ Minh ấy... đang ở rất gần đây.....

... Ahahaha.... Lại bị ảo tưởng quá độ rồi sao..... Nhưng mà... vẫn à hẳn di chuyển thật nhanh đến căn phòng ấy....

Sơ Minh.... Sơ Minh.....

Khoảng cách 1m..... 50 cm.....!!!! Ôi ô!!!! Làm sao đây!!!!???

” Rầm!”

Chính xác là hẳn dùng chân để đạp bay cái cửa phòng.... Cơ mà.....

Trong phòng vắng tên.... Chỉ có một xác thanh niên đang nằm vật trên nền... chờ đã...

Hắn cúi đầu nhìn kĩ gáy ” nạn nhân”.... Chính xác... Sơ Minh ở đây!

” Triệu Tự kiểm tra camera ngôi nhà này cho tôi!... Không cần! Chỉ cần cái phòng này thôi!”

Cậu lúc này ở đâu!?

Chính xác là đang lấp lửng trên cành cây! hả!? Sao lại là cây!?

Chính xác là cậu nhảy từ cửa sổ tầng 3 xuống... Cậu tính sẵn rồi!! Cái cây này đỡ nếu trượt thì chết thẳng căng khỏi lo gặp hẳn! Nhưng mà 90% là vẫn thành công mà!

May quá đề! Mình tính toán như thần mà!!!

” Sơ.... Minh đấy hả?”

Cậu giật bắn!!!! Đứa nào biết tên mình hay vậy!!!!?..... Cậu khẽ liếc mắt..... May quá méo phải hẳn a!

” Sơ Minh đúng không?”

“.....”

” Cái mặt thốt kia của mày giấu đâu cho khuất? Bơ nhau à?”

..... Cậu đã định bơ tên này cơ mà..... Cứ đông dài thế này! Khéo bị lộ mất!

“..... Ờ.... Cơ mà... quen nhau à?”

Một cái dép lào bông từ dưới phi lên như tên lửa! Cậu vội nhảy xuống! Đâu! Cao thủ phương nào đâu a!? Chơi tiểu lí phi đao... à dép cơ à!?

” Bớ đây” - Cậu trai gỡ kính mát ra - ” Mạnh Dực”

” Thừa sếp.... Phòng này không cài camera... Mà... camera chỉ ghi lại cậu này bế Sơ Sơ thôi... Không có sự xuất hiện của Sơ Minh”

..... Không thể như vậy... không thể được... Chỉ là tia hy vọng mong manh thôi... tôi vẫn tìm em!

Hắn đang tính tự mình kiểm tra toàn bộ khu vực này 1 lần nữa thì bị công việc réo gọi nên cũng chẳng nán lại lâu.

” Các cậu kiểm tra toàn bộ khu vực này cho tôi! Tìm Sơ Minh!”

” Vâng thưa sếp!”

Thấy hắn đi đã xa.... Mấy bạn nhỏ tay sai tùm lại xì xào.

” Ế!? Tóm lại tìm Sơ Minh hay Sơ Sơ đây!?” - Bạn nhỏ kính đen 1.

“..... Chắc là Sơ Sơ đây.... Thì bao nhiêu lần tìm Sơ Minh có thấy đâu!” - Bạn nhỏ kính đen 2.

” Tìm cái con mèo ú Sơ Sơ đi! Có khi sếp lỡ miệng thôi!” - Triệu Tự cũng phát mệt!

Cậu rụt rè bước vào nhà Mạnh Dực... Nói với tôi là bạn bè toàn là đứa trá hình nhà nghèo đi!? Cả cái tên Tử Dạ lẫn Thiên Ngự! Bây giờ là đến lượt thằng này! Tụi mi nói với ta rằng nhà các mi rất có điều kiện sẽ chết đúng không!? Biết vậy khi xưa vay thằng này 1 đồng tiền rồi qua Mỹ bùng luôn một thể có phải hay hơn không!?

” Này, tao tưởng mày đi Nhật với bồ nhí mà?”

Mạnh Dực thả cơ thể rơi tự do lên ghế sofa to oạch.... ngán ngấm.

” Đứa nào nói thế?”

” Thiên Ngự”

” Tát chết mợ nó đi!”

Cậu sấp sấp lại gần, cẩn thận dò hỏi.

” Ở thế không phải thật à? Bao dưỡng tao đi a?”

” Trừ phi mày là mèo....”

” Nếu tao là mèo mày sẽ bao dưỡng đúng không?!!!!!!”

An Mạnh Dực lập tức nhéo nhéo hai cái má của cậu.

” Mày ngớ ngẩn hả? Cơ mà sao tự nhiên xuất hiện thế?”

Cậu nuốt khan một ngụm....

” Thì... Mày... nghe tao kể này... đừng có sốc nhá...”

20 phút trôi qua....

Mạnh Dực lộn cái bàn! Đúng là lật luôn cái bàn lên!

" Hừ hừ! Tao đang điên tiết với thằng Thiên Ngự thì mày lại đến đây truyền đạo hả!? Mày đùa tao à? Nói thẳng là mày muốn tránh mặt Tử Dạ luôn đi! Dám xúc phạm loài mèo!?"

Cậu khóc không ra nước mắt! Sống chết bầm đùì Mạnh Dực....

" Tin tao đi mà!!!..... Tao là mèo thật đâ— " " Phốc"

Một làn khói trắng tỏa ra.... Cậu biến mất.... xuất hiện trước mặt Mạnh Dực là... chó hả?.... Mà chờ đã.... mới có 1 giây thôi mà thằng Sơ Minh đâu mất rồi!? Ảo thuật à!?

" Ngao~ Ngao~" - Cậu đi đến dụi cái đầu nhỏ vào chân Mạnh Dực.

" À nhớ rồi... Chó của Sơ Minh,,, hừm... dễ thương ghê!... Hừm... theo kiến thức chuyên cày đam của mình thì..."

Nặng Sơ Minh trên tay... Mạnh Dực hí hửng gọi điện đến số của hần.

" Đây nhá! Giờ thì cho tao con mèo nhà mày đi!"

"..... Không bao giờ!"

" Há há!! Tao là tao thích con mèo này rồi nhá!- Mạnh Dực dừng lại một nhịp - " Nhưng mà tao biết con mèo này thích ở với tao hơn MÀY!"

" Tý tao đến đón Sơ Sơ"

" Ooh! Sơ Sơ cơ mà ~" - Mạnh Dực hí hửng nhìn Sơ Minh - " Đừng nói với tao là mày cố ý đi!?"

" Há?"

" Không có gì, đến nhanh nhanh cái.... Tao cho mày biết cái này"

..... Cậu tối mặt... Theo Mạnh Dực là quyết định sáng suốt hay lỗi tắt đến gặp tử thần!?

[Ngoại truyện: Chào, Tôi là Thiên Ngự.

Tôi chẳng biết sao... hiện tại lại bị tên này dồn vào tường cả....

Nhớ là sáng nay tên này mới chuyển đến trường này thôi.... Mình chỉ là lỡ tay tát cho thằng này 1 phát.... Nhỡ chân dẫm lên bụng nó 1 cái.... xong lỡ lời chửi :” Thằng biến thái!” Thôi mà a?... Không lẽ chỉ vậy thôi mà nó muốn giết mình!?

" Mạnh Dực à! Anh yêu em!!!"

" Bốp "

Vũ Thiên Ngự ăn một tát... à đâu! Tổng cộng là 2 tát 2 lên gối trong ngày! Nhưng mà Ngự không có bỏ cuộc nha! Mỹ nhân nghìn năm có một thể này! Không nhanh tay là chấm hết!

" Tôi đếm đến 3 có bỏ ra không hả?... Ông đây đang rất là bực à nha!"

" Trả lời anh đã!!!"

..... Đệt.... cái đối thoại này quen quen... À... Vừa điên tiết với thằng Tử Dạ xong giờ là thằng này à?

" Tôi thắng 100% sữa tươi con bò cười, có bỏ ra không đây?"

Khóe môi Thiên Ngự khẽ nhếch lên.....

" Chào! Tôi là Thiên Ngự!" - Bỏ lửng câu nói, Ngự dùng một chân chèn giữa hai chân cậu để tránh bị dính cước - " Và, anh sẽ bẻ cong em!"

.... Rất nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại vụ này.... Mạnh Dực rất muốn phi đến đá cho bay rằng cái khuôn mặt đang cười ngu ngu trước mặt mình!

” Tôi hối hận rồi!”

Thiên Ngự tay đang kẹp thuốc lá ngồi thành giường... đứng hình.

” Thì lúc đó em vẫn là đá cho tôi 1 phát phải vào viện 1 tuần đấy thôi!”

” Tôi hận lúc đấy không đập cho cái chuym của anh nát luôn đi!

” Em ác!.. Hắc hắc.... Nát cái này thì.... ai thỏa mã-”

Tiếp đó là tiếng la hét của cậu thanh niên trẻ tuổi }

12. Chương 12: Tội Gì Không Ở Bên?

{ LẠI MỘT MÙA XUÂN. (Hoàn)

Khổng Sơ Minh vốn chịu lạnh thiệt là kém! Hầy! Lại đang chui rúc ở ổ chăn sống chết không bước xuống giường nữa bước.

” Mùa xuân cái gì!? Khác quái gì đông đâu!?”

Tôn Tử Dạ run cầm cập chạy như chó rượt rồi thì điều luyện nhảy tót vào ổ chăn ấm áp.... Ôi ~ Cảm giác này đâu gì sánh bằng nha

~Sơ Minh cau mày, đập đập cái cục mỡ Tử Dạ ra.

” Lạnh thế! Anh như xác chết! Biến ra!”

” Ở kia ơ kia... Đừng ruồng bỏ anh chứ!!!”

Cậu mở cái túi Tử Dạ vừa đem vào.... vừa nãy là đập nhẹ nhẹ... Cơ mà lần này là đập 1 phát chết luôn!

” Cái thằng kia! Mì mua về cái gì đây!?”

Tôn Tử Dạ vừa ấm được một lúc bị đập ...lăn xuống, nền nhà cứng ngắc không thương tiếc truyền cho anh cái lạnh giá..... Hấn nhanh chóng lấy được động tác quỳ gập đầu....

” Thứ lỗi..... cầu nô tài vô dụng..”

Nhìn Ba con sói..... Khổng Sơ Minh nuốt không trôi nổi cục giận... Hừ!

” Ta hỏi nhà ngươi mua cái thứ đồi trụy này về làm gì!?”

“.... Em nhìn kĩ đi... Anh chỉ mua mì thôi mà... cái đó...”

” Sao!?”

” Cái đó.... cái đó..... là... Mạnh Dực nhét vào tay anh....”

” Ừ ừ..... tao tin mày mà... ừm... đâu ai lại hại bạn nhĩ... ừ ừ...” - tắt điện thoại, Sơ Minh bẻ ngón tay răng rắc.

” Bốp” - ” Á”

Lại một mùa xuân nữa.... chưa được.... động đến cúc hoa nhỏ của Khổng Sơ Minh..... A..... Có tiểu thụ ngạo kiều thật là khổ aaaaaaa!!!!!! Trời xanh có thấu được tâm tư con không!?

” Ngao~” (Mày nhìn tao làm cái gì a?)

“..... Ra là mày đúng là mèo thật”

” Ngao~ Ngao~” (Tao đã nói rồi mà)

.... Ế mà chờ đã..... Nó mời hân ta đến đây làm gì a?.....

” Mày không biết chứ công ty Thiên Ngự đang nợ Tử Dạ một món nợ đấy... Hừm... Tao là tao đang nghĩ nên lấy mày đem bán trả nợ không đây...”

” Ngaoooo!!! Ngáo Ngáo!!!!”(Không được aaa!! Không thể bán đứng tình bạn à nha!!!)

” Bất quá, tình bạn và tình yêu..... Tao vẫn là chọn tình yêu mày ạ”

..... Tình bạn.... Tình yêu..... Tình bạn.... Tình yêu.... Cái đầu mèo nhỏ hiện lên hình ảnh cậu và tên Phi Ngự cùng ngồi lên hai bên của 1 chiếc cân. Ngay lập tức Mạnh Dực đi đến 1 sút đá bay cậu thẳng tới chỗ hân!!! Vậy là bên Phi Ngự lập tức trùng xuống, xong Mạnh Dực lại ngồi thế vào chỗ cậu!!! 2 bên chiếc cân lại cân bằng!!

Ôi ô tình bạn của tôi ôi ô.... Ahuhuhu trái tim này vỡ nát rồi... Nát rồi... Cánh hoa úa tàn...

Cậu mãi mê chìm đắm trong bể tự ngược mà không để ý Tử Dạ đã xuất hiện ở đây từ lâu. Nhìn cái biểu cảm thốn đến tận rốn, hai tay ốp lên má mà cái môi bắt đắc dĩ chu ra.... Xong hết ngồi lại lăn lăn ra nền... Lăn lăn xong đập ” cộp ” cái đầu nhỏ... vào tường đau thấy cha mẹ kêu vài tiếng ngao ngao thì... Rút kinh nghiệm chuyển hai tay giữ chặt đầu rồi lăn a lăn

~Thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu mà!

” Đây, đáng yêu chết người như vậy tôi cực thích, cho tôi đi”

Mạnh Dực phát biểu 1 câu làm cho mèo bị đang lăn cũng phải bất động tại chỗ Từ từ quay đầu lại.... Hai mắt mở to thao láo! Miệng run cầm cập... hết sức kinh hãi!!!!

” Chẳng có lí do gì để làm vậy”

” Có chứ”

” Có gì?”

” Mèo ú muốn tránh xa nhà người”

” Đừng suy diễn vớ vẩn”

” Sao không làm phép thử?”

” Tốn thời gian” - Tử Dạ đi đến vươn hai tay tính bẻ lấy cậu, thì bị Sơ Minh không thương tiếc gạt phắt ra.

Mạnh Dực khoanh hai tay dựa tường vô cùng đắc ý.

” Ngoan.. Sơ Sơ về nhà nào...” - Hân kiên nhẫn vươn tay ra 1 lần nữa.

” Ngao!! Ngáo ngao ngaoo!!!!”(Không a! Theo anh về tôi chết lúc nào không biết!!!!)

Cậu đưa tay ra chuẩn bị gạt tay hân thì lập tức bị hân bắt lấy không chế rồi khóa cứng trong vòng tay rắn rỏi mạnh mẽ.

Sơ Minh tức tối, mặt đã bựa mông sau khi nhần lại thì bội phần bựa mông!

Hân ghé miệng sát tai cậu.... Bất thành linh dùng môi mím giữ lấy 1 góc tai mèo mong tang.

” Ngao ngáo ngaooooo!!!!!!”(Mụ nội nhà miiii!!!) - Cậu theo phản xạ giường vuốt mèo thì... giường không nổi vì bị hân giữ chặt hay chân trước 2 chân sau luôn!!! đành bất lực nhắm nghiền mắt chịu đựng cái cảm giác tê tê ngứa ngứa truyền đến.

Hân phi thường mê luyện cái cảm giác mềm mềm mát mát ở môi, cứ vậy mà lưu luyện không rời. Còn mèo ta thì.... chuyển từ chán ghét sang thích thích..... Mặt phi thường phớn phởn.

” Tôi nói, hai kẻ các người bày ra cái cử chỉ như vậy để mù mắt thiên hạ sao?”

Tôn Tử Dạ ngưng lại.

” Tôi về”

Mạnh Dực đi đến bắt lấy tay hắn.

” Chậm đã” - Sau đó chuyển ánh mắt đến Sơ Minh - ” Giờ mày dậy này chứng tỏ chán ghét gã này, tao liền nhận nuôi sủng mày lên trời, nếu không tao mặc xác mày bị hành chết!”

Cậu như mở cờ trong bụng!!!! Yeahhhhh thoát khỏi tên Tử Dạ ngu ngốc này thì còn gì bằng!!!! Tháng ngày hạnh phúc đã đến bên con~ Và mùa xuân biết em biết em lỡ trao 1 món tiền~ Xong bị bùng

~Đang muốn giãy thì cậu nhận ra... Đạo lực của hắn mạnh hơn... Phát đau! Ai oán ngược lên liền bắt gặp ánh mắt hỗn loạn của hắn. A... Phải chăng cậu quá vô tâm đi!? Cậu chính là kẻ hiểu hơn ai hết mức độ cô đơn của hắn, vậy mà còn muốn rời xa hắn? Trách hắn đối đãi mình không nên hồn... Nhưng mà đó giờ hắn đã hầu hạ ai ngoài cậu chưa? Vụng về nhưng mà từ chân tâm!

Hắn căn bản là không cho cậu quyền động đây. Việc Sơ Minh rời xa hắn đã để lại nỗi đau tột cùng và chứng sợ cô đơn ở hắn... Hắn giờ đây sợ mất đi mọi thứ xung quanh... Đặc biệt là con mèo nhỏ này, mặc dù nhìn đến nó là hình ảnh Sơ Minh lại hiện lên giằng xé trái tim hắn đến rỉ máu nhưng mà, hắn chính là muốn như vậy. Hắn muốn con mèo này khắc thật sâu Sơ Minh trong lòng hắn, muốn nó ngày ngày ở bên để cho hắn cảm giác Sơ Minh vẫn bên hắn, muốn nó chờ đợi mình không quản đêm muộn, muốn mèo nhỏ lại 1 lần nữa đem đến cho hắn cảm giác ấm áp khi được quan tâm là như thế nào. Hắn chính là khao khát như vậy.

” Ui ui, người thì ích kỉ giữ mèo không cho nó động đây, trong khi mèo cũng chẳng buồn động tay chân. Tình yêu nhân thú sâu nặng nhẩy? Mạnh Dực đây đành bó chân”

Tử Dạ sửng sốt, đúng là Sơ Minh không hề động đây!! Nó có thể ra miệng cạp hắn 1 cái nhưng mà nó không làm!! Sơ Sơ không ghét hắn!

” Hay, Tử Dạ mi vui cái gì? Mèo đâu có hiểu tiếng người, nó mà hiểu thì mi cứ mơ đi!”

Mặc kệ Mạnh Dực nói vậy, hắn vẫn không rời đi niềm vui.

” Sếp, không tìm được chó... À mè— Oaaaa ngài tìm đâu ra hay vậy?”

Tử Dạ mặt ngoài là lạnh như tiền âm phủ nhưng mà thẳm trong thâm tâm là vui như mở hội.

Này Tử Dạ? Phải chăng hắn đã quên đi việc tìm kiếm Sơ Minh đi!??

Mèo ba tư béo nụ thì say ngủ trong vòng tay hắn, được nựng trong vòng tay trai đẹp thì đứa nào chẳng muốn ngủ cơ chứ? Đặc biệt đây là vòng tay của ai? Của hắn!

Tổng kết lại, cậu không còn e ngại cái kiểu chăm sóc bá đạo của hắn, ngược lại còn vài phần tín nhiệm. Ở bên hắn ấm áp an toàn, hơi liều mạng nhưng tội gì không ở? Ăn sung mặc sướng ngu gì không ở? Không phải đầu đầu học hành ngu gì không ở? Coi như đây là cậu chuộc lỗi với hắn đi, tâm can buông lỏng tội gì không ở bên?

” Tao biết cuối cùng mày vẫn muốn chung 1 chỗ với hắn” - Lời nhún nhủ của Mạnh Dực cứ lảng vảng bên tai cậu.

13. Chương 13 : Cuối Cùng Cũng Lộ Tẩy.

” Ngao ngao~” (Sếp a~ Em đói)

” Chào buổi sáng, Sơ Sơ”

Hắn áp hai lòng bàn tay lên đôi má bông bông của mèo yêu. Hơi ép hai tay, hai má mèo nhả lại, cái môi chu ra mới thật yêu! Thật yêu quá đi mất!

” Nga.. ao.. ngao..” (Tôi nói tôi đói)

Hắn ngồi dậy, một tay nựng mèo ú, một tay vuốt tóc. Lề mề lết chân ra khỏi phòng ngủ.

” Quên mất. Hôm nay nghỉ lễ” - Hắn ghé sát tai mèo, khẽ thì thầm - ” Sơ Sơ muốn đi chơi với anh không!?”

Tên này là thần mèo à!? Hiểu tiếng mèo sao!?

” Ngao ngáo ngào” (Tui muốn ra Disney land)

” Thôi hôm nay ở nhà, xem anh nấu ăn”

“”

Thấy Sơ Sơ không có nhiều biểu tình, hắn cứ nhiên cho rằng mèo yêu nhà mình rất hào hứng a! Thật là, đây là điều hiển nhiên rồi! Đâu phải ai muốn là cũng được nhìn a! Tính đến thời điểm hiện tại ngoài mẹ hắn, Sơ...

Ấy ấy, kệ đi.

Hắn cẩn thận lật từng trang sách nấu ăn.

Mèo ngự bên vai chốc chốc mở ngoác cái miệng, xong lại lấy bàn chân hoa mai vỗ vỗ như thể thổ dân. Chốc chốc lại vươn vuốt cào cào tóc hắn. Chốc chốc buồn chán lại lúi xuống, nằm gọn trong lòng hắn.

Cái cơn đói cồn cào đang biểu tình mãnh liệt!

Hắn đang tính dở thêm trang nữa thì thấy sách cộm cộm... A, là mèo ta để chân chặn ngay sách!

” Sao vậy!? Muốn anh nấu món này?”

” Ngao... ngao...a...ná aaaa” (Muốn ra..a .. tiệm...)

Hắn đưa ngón tay chặn ngang miệng mèo... cảm giác rằng mèo cọ cọ ngón tay thô ráp cứ tê tê... thích thích... Sao bấy lâu nay mình không nhận ra Sơ Sơ có nhiều mị lực đến như vậy!?

” Rắc rối, thôi gọi người đưa thức ăn đi... Đây, rảnh anh học”

””

Sơ Minh căn bản đang bị ngón tay kia chèn miệng nên không thể phát biểu cảm tưởng vui mừng. Thực muốn mọc cánh bay lên trời tung tăng mà!

” Sao? Cô gây ra lỗi gì?... Triệu tập toàn bộ nhân viên đến cho tôi!”

Hắn tắt điện thoại, thật may mà con mèo Ba Tư này không phải dạng nhỏ nhắn, nhẹ như tơ lụa giống mèo bình thường nên là hắn còn kịp nhận ra sức nặng, bế ra, đặt nhẹ nhàng lên sofa. Chứ không thì xác định úp mặt xuống nền gạch!

” Chắc, nhân viên làm ăn không ra gì! Chút nhân viên đến Sơ Sơ.... Trời đất! Nào mình cũng không ra gì!” - Hắn lại bực dọc lời điện thoại ra - ” Mạnh Dực, qua nhà tôi trông Sơ Sơ”

Mạnh Dực bên kia chân vẫn đặt trên khoảng không vô định, bàn chân hiện tại cách mặt ai đó chúng-ta-thừa-biết 0,1 cm!

” Cậu nghĩ tôi là Ô sin hả!?”

” Xóa nợ”

Thiên Ngự bên kia nghe rõ rành rành từ ” Xóa nợ” mang đậm chất giọng nghiêm lãnh của Tôn đại gia liền mừng rơn!! Như con lươn khẽ tránh đi đôi chân ngọc ngà ai kia, rất nhanh đã chế ngự, ôm trọn Vũ Mạnh Dực trong lòng, rất tự nhiên mà giật lấy điện thoại.

” A a!! Mạnh Dực nhà tôi sẽ tới!”

” Pass cửa là 1201xxxx”

Tôn Tử Dạ tắt ngay điện thoại khi mà nghe thấy tiếng hét thê lương.

Hắn đổi chất giọng ôn nhu, thật thâm tình thơm nhẹ lên trán của mèo mập. Đi ra đến cửa, mèo liền theo sai, đuôi vẫy vẫy tạm biệt.

Hắn thấy lòng nhẹ đi thật nhiều.

Mạnh Dực vừa bước vào nhà liền đập ngay vào mắt là mỹ thiếu niên với nước da trắng ngần, mặc trên mình chiếc áo sơ mi rộng thùng thình che hết đầu gối đang khoanh tay dựa tường.

” Đệt! Mày tự lo được thầy! Hừ! Tao về!”

” Ở lại với tao, hôm nay sinh nhật”

Mạnh Dực nhìn quyển lịch ngay đó, đúng là ngày hôm nay được khoanh đỏ... Dực ngẫm hiểu hôm nay là sinh nhật cậu.

” Tên Tử Dạ kia thì sao!?”

” Tầm 2, 3 giờ sáng mới về, khỏi lo”

Mạnh Dực gạt đầu, gọi điện cho Ngự cầu mua đồ sang.

” Sao mày hóa lên hóa xuống hay vậy!? Mày mà thằng Tử Dạ không ở đây!”

” Tao ứ biết!”

” Sơ Minh, tại sao bấy lâu nay luôn giấu anh!?”

Sơ Minh sống chết nấp sau bóng lưng của 2 thằng bạn, run cầm cập. Mất hết nhìn trần nhà lại nhìn nền nhà.... Trời ơi... Sao về sớm vậy cha nội!? Huhuhuhu!!!!

” May anh vận hết công sức hoàn thành thật nhanh còn về sớm”

Tôn Tử Dạ trước sau như 1 phi ánh mắt soi xét từ đầu đến chân cái con người mảnh manh kia. Hảo! Hay lắm! Bấy lâu nay em ở ngay gần tôi, tôi lại chẳng hề biết!

” Tôi đến... đến... đòi mèo..”

Cậu áp a ấp úng mới lôi ra cái lí do xàm xí nhất!

” Ân, mèo đâu?”

Hắn đã kiểm chế lắm không nhào đến nhốt cậu trong lòng, ngay khi thấy Sơ Minh lòng hắn như nổ ngàn hoa!

” Mèo... mèo a... Tôi đến thì không... thấy.. đâu... hahaha”

” Ân, để anh kiểm tra camera là được mà”

Thịch... đây là 3 trái tim chậm nhịp! Mạnh Dực nhìn Thiên Ngự... bảo nhau kì này xong thật rồi... xong thật rồi... Ngày sinh cũng coi như ngày tử của cậu đi a?

” A! Thiên Ngự! Anh còn việc chưa xong đúng không!?”

” Giỏi lắm Mạnh Dực! Em thật tốt! Nào về đi! A!”

..... Nhìn bóng 2 cậu bằng hữu xa dần... Cậu bắt lực ngồi khụy xuống nền nhà cứng ngắt... hai tay chống xuống để chế trụ cơ thể chực đổ gục này của mình... Mẹ ơi... đời con tận rồi a..

Phải đối mặt với sự thật!

” Ấy... Mèo không thể tìm.. tôi cho anh.. haha tôi về... haha...”

Cậu bước tới cửa... Khựng lại..

Kì quái... Hắn ta không nhào vô để nín lại à!? Ngập ngừng quay lại thì thấy hắn đang nằm lê lết trên sàn...
ngó Đông, ngó Tây, trông lên, trông xuống.... Thậm chí còn chui tận xuống gầm ghế...

What the hell!???

” Anh làm gì vậy?”

” Tìm Sơ Sơ”

“”

14. Chương 14 [end]

.... WHAT THE HELL!???

” Anh đang tìm Sơ Sơ... con mèo đó hả?”

Tử Dạ không nói gì, ngậm khăng định.

” Anh... không cần tôi?”

Tử Dạ không nói gì, ngậm xác định.

Ấy là hắn đã vô tình phi thẳng con dao sắc nhọn cắm thật sâu lên tim cậu.

Cậu cười khẩy vẽ lên nét chế nhạo bản thân. Ai mới là kẻ sau cùng không thể dứt đây!? Là ai? Ai?

Là cậu! Chỉ riêng cậu thôi sao? Chỉ mình Khổng Sơ Minh tôi lưu luyến sao?? Hahahaha.... Buồn cười quá...
hahaha.. Sau cùng cái kẻ đá người, kẻ tìm trăm phương ngàn cách tránh xa người, nay lại muốn người giữ
mình.

Thực xàm!

Đưa tay che ngang miệng kìm nén nỗi nghẹn ứ. Cậu loạng choạng bước ra ngoài.

Thật khéo, mưa rơi, mưa rơi mới thật hợp tâm người! Mưa ấy, từng hạt nặng trĩu đổ như thác chảy đè nặng
đôi vai gầy của Sơ Minh. Mưa vô tình làm ướt áo ai.

Ngửa đầu lên nhìn bầu trời đã sớm chuyển đêm. Há miệng đỡ lấy từng hạt mưa, mưa ấy, theo thể nhẹ chảy
trong thanh họng của cậu, mưa chất như muốn ứ đọng mãi lực phủ ngũ tạng của cậu!

Mưa ấy chỉ là hạt nước hay tảng đá vậy!? Nó nhấn mạnh vai cậu xuống. Hai đầu gối đập mạnh xuống gạch
men vĩa hè lẻ loi vài bóng người.

Hắn, đã đúng như ý cậu, quên cậu rồi, không còn luyến tiếc cậu nữa đâu, quên cậu thật rồi!! Ấy, đừng nhìn
tôi như thằng bệnh vậy? Tôi quỳ giữa trời mưa này để không ai biết tôi khóc? Được chứ?

Người mềm nhũn, cậu nằm xuống, áp tai lên nền gạch... Hầy, đó giờ chưa nhồi cái gì vô bụng... đói chết ta!
Au au... bụng cậu như sôi tí độ. Tim cậu đó giờ còn nghĩ nó ngưng đập rồi đó, nhẹ đưa tay chạm lên ngực
trái, à, vẫn còn đập, vẫn đau nhưng đau quá chẳng còn cảm nhận nổi.

Mưa mặn thấm ướt từng thớ thịt, mưa lạnh ăn mòn từng lớp da. Lạnh quá, thân lạnh, tim lạnh.

Phải chi khi đó mình đủ tự tin đối mặt với hắn, nói hắn nghe tất cả, liệu có thể chứ?

Không có khả năng, quên rồi, hắn quên rồi.

Mình không muốn hại hắn nữa đâu...

Cảm nhận được cơn đau ập đến, đưa tay áp lên trán mình. Nóng quá, sốt mất rồi!!

Đang tính ngồi dậy thì một vật nào đó đè nặng lên ngực cậu... nó đang cựa quậy!

” Ngao~”

” Tử Dạ?”

Hắn cười khi khi, vươn tay chạm đến gáy cậu, theo đó nhẹ đưa cậu áp vào lồng ngực mình. Tay kia vòng qua eo, giữ chặt lấy cậu. Dúi mũi cọ cọ bên cằm cổ trắng ngần kia.

Cậu có hơi bất ngờ, tay dơ lên tính đẩy hắn ra lại ngập ngừng khựng lại, đặt trên tấm lưng rộng rãi kia.

” Anh... cút đi!”

Hắn lại cười khi khi.

” Anh là cậu a!”

Tử Dạ xiết tay chặt hơn, nhưng không quá dùng sức, sợ cậu đau.

” Em là mèo”

Cậu bất động một chút, lại thở phào, trời ạ. Sớm muộn cũng biết thôi mà.

” Giờ thì sao đây?”

” Nuôi Sơ Minh của anh thôi”

Cậu giận hờn cong ngón tay làm điệu cào cào lưng hắn, phụng phịu rúc sâu vào ngực hắn hơn!

” Ai là người đuổi tôi để tìm con mèo Ba Tư lợn mập kia!??”

” Em tự tát vào mặt mình đấy à? ... Phì... đây là anh ... anh không muốn chán ghét anh thêm.. không muốn đầu Sơ Minh à, anh ấy, anh muốn em tự mình trở về bên anh, anh không muốn cưỡng ép em... Anh biết Minh không thích vậy, anh để em đi, nhưng mà anh xin lỗi, ở giây cuối anh vẫn không kiềm được mình, vẫn lao ra ngoài để tìm kiếm em, thấy em nằm ngất bên đường. Anh tưởng tìm mình bị hỏng mất rồi, anh điên cuồng bế em chạy 1 mạch đến bệnh viện, trong khi quên rằng mình có xe! Sơ Minh... Anh nhu nhược vậy đấy, anh ích kỉ lắm, nhưng đừng ghét anh! Đây Sơ Minh...”

” Đừng nói gì cả”

Hắn cầm nín nhìn cậu đang trườn ra khỏi người mình, vươn hai tay vòng qua cổ mình, cẩn thận ghé sát mặt với mình.

” Em yêu anh, xin lỗi vì tất cả”

Hắn cứ dờ ra như thế, đến khi chiếc lưỡi nóng bỏng kia chạm đến khoang miệng của mình thì mới hoàn hồn. Bất giác nở nụ cười thấp phần nham hiểm, đè cậu nằm lên đệm giường mềm mại.

” Anh yêu em, mèo nhỏ, đừng bỏ anh mà chạy lung tung”

Chốc chỉ nghe được tiếng thở dốc đầy ái muội.

Ngồi trong lòng hắn, cậu phi thường thoải mái!

” ... Không lẽ con mèo Sơ Sơ... bốc hơi rồi?”

” Nó mất rồi”

Thịch.... Sao có thể??? Minh.. mình nhập vào xác nó.. xong lúc hóa người đến nay chưa thành mèo lần nào.. sao có thể!?

” Sao anh biết?”

” Anh biết em là Sơ Sơ khi xem lại mấy đoạn video camera quay được, thấy 1 tệp bị xóa đi, may anh còn cài dạng lưu trữ ở máy tính... Thì, Sơ Sơ bị chính cái mục giúp việc kia hại chết! Thảo nào xin nghỉ việc! Bà ta không thể tin được là Sơ Sơ còn sống... Bây giờ anh chỉ biết em ở bên anh... còn lại tất thấy thì quên đi...”

” Thế tức là... nó mất em liền... trời ơi đầu em!! Quá thiếu logic! Thế nào... thế kia... thế này....!!! Chốt! Mai anh thịt bà kia báo thù cho Sơ Sơ!”

Đang tính mở miệng phun tào thêm nữa, Sơ Minh liền bị hấn dừng môi mình đề môi cậu lại!

” Chết tiệt! Ồ... a.. ưm..én...”

Xa xa, vắt vẻo trên cành cây là một tiên nhân thân bạch y đang vuốt mượt mảnh tóc tán loạn trên vai.

” Ngao~”

Tiên nhân ấy nhìn con mèo béo ú đang cọ cọ chân mình, cười mỉm.

” Ta hoàn thành ước muốn của ngươi rồi, mèo tinh, giờ theo ta nào”

Sơ Sơ ” phốc” một cái liền hóa thành nam thiếu niên tuấn lãng, nắm lấy tay của tiên nhân, lưu luyến nhìn về ngôi nhà đã tắt đèn kia.

Cám ơn Sơ Minh đã cứu tôi khi ấy, khoảng thời gian bên 2 người là quãng kí ức đẹp nhất khi ở trần gian với tôi.

Chắc giờ ngài đã thấu tư tình hấn khi thiếu ngài đúng không? Mèo tinh chuyên gạt người, vô tình như tôi còn thấy thập phần thương hại.

Ấy, thời điểm ngài nhận ra lỗi lầm của mình cũng là lời nguyện được hóa giải, là lúc ước muốn tôi thành sự thực.

Hai người bên nhau, đây cũng chính là món quà tôi cảm tạ ân đức hai người ban cho.

Hãy yêu, đừng hận nhau!

hoàn Chính văn

(Tác giả thành công trút bỏ gánh nặng, cảm ơn!)

15. Chương Ngoại Truyện Phần 1

Oải quá đi mà!!! Cuối cùng cũng tốt nghiệp đại học bên Mỹ. Nhìn tấm bằng tốt nghiệp loại xuất sắc, Khổng Sơ Minh cười không thấy ánh mắt trời!!!

“Tử Dạ chết tiệt kia! Anh đâu rồi!!”

“Từ từ anh đang đến!! Vợ đừng giạ—”

“Tút tut.”

Hậm hực cất điện thoại trở lại túi, cậu ra băng ghế gần đó ngã người xuống.

Hiện tại là Sơ Minh đang ở sân bay.

Đã 2 năm từ sau lần hóa mèo rồi. Sau khi rắc rối được hóa giải, cậu tức tốc trở về Mỹ hoàn thành chương trình học mặc cho tên Tử Dạ hết ôm đầu, giữ tay! Kinh dị là còn bế cậu quảng lên giường làm chuyện-gì-đó-bé-nhỏ-đừng-nên-biết tới tận sáng! Cốt là núm chân cậu lại không cho đi!!

Đả đảo!! Đối lại là sáng hôm sau hấn ăn trọn 2 cước vào thẳng mặt.

“Cậu trai trẻ, có chuyện gì sao?”

Nghe giọng đã biết là người lớn tuổi cả rồi, Sơ Minh tự giác ngồi dậy mời cụ ngồi xuống băng ghế.

A, cụ còn ôm trong lòng là chú mèo đen tuyền nhỏ nhắn... nhìn sang chảnh ghê, khác xa cái con mèo Sơ Sơ ú mập. Haha.

“Dạ không có gì đâu.”

“Cháu cứ nói xem, mặt cháu đi kèm với lời nói là hai sự tương phản.”

Bị nói trúng tim đen, Sơ Minh đành kể ra. Cũng đúng lúc đang bực bội nên cậu không kiêng nể điều gì!! Kể sạch sành sanh!! Kể rất hăng lại còn đi kèm với biểu cảm phong phú hết cau mày, xoa trán, đưa tay chấm lệ,...,... làm cho cụ ông ngồi bên cười sang sảng.

Thấy bóng cái con cháu đáng ghét ở đằng xa đang dơ bằng tìm cậu, hết ngó đông lại ngó tây khiến Sơ Minh mới đầu khế cười mím sau là cau mày ngấm ngấm.

“Suy cho cùng, cháu chẳng thể ghét hay hận anh ta.”

Kết luận một câu như vậy, cậu vội vã chào tạm biệt ông lão, phùng phùng đi tới tới một cú lên gối vào bụng hần.

Hai người, kẻ anh tuấn, cao to lực lưỡng thì cúi đầu quỳ gối xin tha, người mảnh mai xinh đẹp thì liên tục quát tháo, thi triển vô số môn võ.

Ông lão mới này đưa tay vuốt vuốt chòm râu bạc trắng của mình.

“Thật không ngờ sẽ gặp, coi như có duyên, ta tặng hai người điều này.”

“Lão già!! Tôi cảnh cáo ông làm gì họ đấy!! Chúng ta xuống đây không phải làm việc này!!”

Cầu nhẹ tai mèo nhỏ, lão ông cười khàn khàn.

“Mèo tinh, ta hiểu sao người thích quần lấy hai người này rồi. Thực thú vị.”

Hần biết điều nên trên đường đi về không hé lấy lời nào, mặc cho cậu cáu bẳn hết quát tháo, bạo hành chán chê lại lặn ra ngả đầu lên đùi hần ngủ.

“Là tôi nhớ anh muốn chết đấy.” - Cậu ri ri thật nhỏ rồi nhắm nghiền mắt ngủ.

“Tôi nhớ em còn nhiều hơn thế.”

Tôn Tử Dạ cười khì khì, hai năm qua không gặp cậu, hần tưởng như mình đang thoi thóp, cận kề cái chết... May mà còn có Facetime không thì, hần chắc sẽ bê cả cái trường đại học Mỹ kia đặt ngay bên cạnh nhà mình!!

Nhưng mà, cái cảm giác ấy tốt hơn vạn lần so với trước. Là khi Sơ Minh tự động rời bỏ hần, như bây giờ là quá tốt rồi, hần chẳng cầu gì thêm. Thực sự là quá tốt.

Dừng xe trước nhà.

Hần cẩn thận mở cửa xe, nhẹ nhàng bế lấy cậu đi vào.

Khi trời chợp tối, Khổng Sơ Minh mới dụi dụi mắt ngồi dậy, lười biếng bước xuống giường. Đúng lúc hần đang bê khay cơm đi vào phòng.

“Ăn đi, em chưa ăn gì mà.”

“Anh đặt kia đi.”

Đi tới bàn nhỏ, dù bụng đói còn cào cào nhưng cử chỉ ăn uống của cậu vẫn rất tao nhã.

Cánh môi hồng mọng nước cứ khép vào, mở ra ... Khiến hần nuốt khan vài tiếng, song, vì tính mạng đành ngậm ngùi im lặng nhìn cậu ăn hết.

Ăn xong, hần tính để người giúp việc dọn hộ thì cậu đã túc tắc bê đi rửa sạch sẽ.

“Anh đang hai tay ra.”

Tử Dạ ngoan ngoan đang hai tay để ôm trọn lấy Sơ Minh đang chực ngã vào lòng mình. Sơ Minh thở mạnh, đẩy mọi mệt mỏi ra ngoài, hai tay bám riết lấy hần.

“Nuôi mèo đi Tử Dạ.”

“Gọi ”chồng yêu” đi, anh mua.”

“Sến chết nội anh đi!”

Nói vậy chứ hai tay của cậu đã luồn vào áo hắn để sờ nắn 6 múi cơ, hình khối rõ ràng, vô cùng rắn chắc...
Ghen tỵ muốn chết đi a!

“Kìa, nói đi Minh Minh.”

Cậu tiếp tục sờ bỏ lơ hắn.

Thấy vậy hắn liền đè cậu xuống nệm êm ôm chặt, cùng cậu lăn lăn lăn....

“Hình như em chưa tắm?”

“À... đúng nhỉ... Tên chết tiệt kia anh là muốn nói em hôi hã hã????”

“Ách... Ý anh khô—.... Ai ui!!”

Kể là một màn bạo lực gia đình. Tác giả run tay không muốn kể.

Sau khi tắm xong, cậu làm biếng ngồi xõm ở cửa nhà tắm.

“Bé em đi... A cầu, Aaaa cầu.”o(_)o

Đang ngồi ở tận phòng khách lầu dưới mà vẫn nghe được cái tiếng gào gào của cậu, cư nhiên con mèo nhỏ này càng ngày càng dễ yêu.

Tử Dạ lẳng xăng chạy lên, rất thuần thực bế bổng lấy Sơ Minh, mang về phòng mình.

“Công chúa của anh lười quá đi.”

“Thằng hầu mà cũng đòi kêu thán sao?” (_)

Đúng rồi nhỉ? Người trong cuộc yêu, đều là nô lệ cho tình yêu.

Hiện tại.

Cậu đang rất nghiêm túc nhìn nhận vấn đề!

“Cái đồ gốc nhà anh!! Tại sao bây giờ lại thành ra thế này!!”

Tôn Tử Dạ vươn đôi tay trắng nõn, thanh mảnh của mình đặt lên eo cậu. Tính kéo vào lòng mà không nổi!! Cơ thể kia quá đồ to!! Sức hắn hiện có lại quá yếu!!

Sơ Minh nóng nảy, tính thối cho hắn một cú thì... do dự thu lại không làm.

Vâng!! Hai người này là đang hoán đổi thể xác cho nhau!!!

“Oach!!! Làm sao bây giờ!! Hôm nay em còn bận đi ăn mừng với Mạnh Dực!!!”

“Anh xin lỗi.” - Hắn cúi thấp đầu, tự nói trong nội tâm:“Mặc dù anh chẳng biết anh có lỗi gì...”

Nhìn cái thân thể của mình ngay trước mặt mình!! Cậu không thể ra tay tự sát chính mình được!! Đành bất lực nằm xuống đệm giãy đành đành!!

Hắn mon men bò tới, cẩn thận chạm môi cậu... xong nhanh chóng ngồi dậy... Cái kiểu tự mình hôn chính mình... Ghê ghê sao ấy...

Xong, vẫn là nhắm mắt đi đến thì thâm nhỏ nhẹ bên tai cậu.

“Em... thay anh đi làm, để anh thay em đi chơi... được không?”

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ còn cách này, cậu từ chối cho ý kiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-toi-han-em>